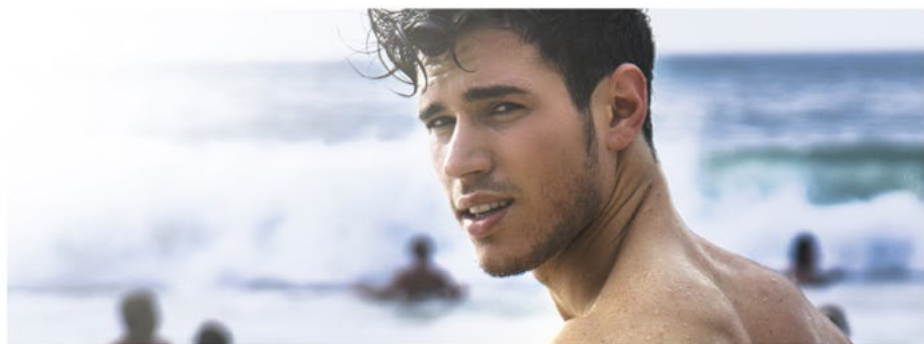

DIMILY♥ – TYLERŮV PŘÍBĚH

ESTELLE MASKAME

Vím, že tě
chci

Vím, že tě chci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Estelle Maskame

Vím, že tě chci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vím, že tě
chci

ESTELLE MASKAME

FRAGMENT

*Všem mým neuvěřitelným čtenářům,
protože tenhle příběh patří vám.*

PŘED PĚTI LETY

Z tuhým zápěstím si prohrábnu vlhké a rozčuchané vlasy. Uplynulou hodinu jsem ležel ve vaně, každou chvíli jsem potápěl hlavu pod hladinu a počítal jsem, na kolik vteřin dokážu zadržet dech. Můj rekord je devadesát tři, ale přál bych si, aby to bylo víc.

Posadím se na kraj vany a natáhnu se po krabičce léků proti bolesti, která leží u umyvadla. Zbývá v ní už jen pár tablet. Doufám, že mi máma co nevidět obstará další. Vyloupnu z blistru dvě tablety a sevřu kolem nich vlhkou pěst. Držím je v dlani a druhou rukou si přichystám sklenici vody. Polknu první, pak druhou a zbytek vody vyleju zpátky do umyvadla.

Pohled mi padne na moje ramena. Na lopatce mám sedřenou kůži, ale už to nekrváčí. Pod čerstvou ránou se klube domodra a dořalova zbarvená modřina. Prohmatám ji prsty. Štípe a hluboko pod kůží bolí tupou bolestí. Vzal bych si z kuchyně trochu ledu, ale v tom případě bych musel projít kolem obývacího pokoje. Poslední věc, o kterou stojím, je přilákat k sobě pozornost. Je po jedenácté. Už jsem měl dávno spát. Ráno musím do školy.

Vyskočím na nohy a uklidím léky proti bolesti do skříňky nad umyvadlem. Zastrčím je úplně dozadu na druhou poličku odshora, protože to je nejvyš, kam dosáhnu. Vím, že je budu ráno zase potřebovat. Když zaklapnu dvířka skříňky, ze zrcadla na mě zírá můj

prázdný odraz. V tu chvíli si všimnu malé řezné ranky na spodním rtu. Nakloním se blíž, palcem a ukazováčkem stisknu ret a důkladně ho prozkoumám. Nepamatuju si, kdy jsem k ní přišel, ale ranka není čerstvá, takže dnes to asi nebylo.

Potřesu hlavou a ustoupím dozadu. Je úplně jedno, odkdy ji mám, protože hned jak se zhojí, nahradí ji jiná. A totéž platí i pro krvácení a modřiny.

Můj odraz je stále tam. Vpadlé oči jako bez života, svěšená ramena a věčně se mračící rty. Přitisknu si ruku k čelu a odhrnu si z něj vlasy. Rovnoběžně s linií vlasů běží hluboká rána. Hojí se už celou věčnost, takže si začínám dělat starosti, že po ní zůstane viditelná jizva. Rychle ji překryju vlhkými vlasy a pak se odvrátím od zrcadla.

Popadnu tričko a obleču si ho. Na bedrech mám řadu blednoucích hnědých modřin, které potřebuju schovat, takže už nikdy nechodím od pasu nahoru nahý. Vždycky se objeví něco nového, co je potřeba zamaskovat. Vklouznu do šortek, hodím vlhký ručník do vypuštěné vany a před odchodem z koupelny se ještě naposledy podívám do zrcadla. Nic není vidět, takže můžu ven.

S největší opatrností otevřu dveře a co nejtíšeji vyjdu na chodbu. Nesvítí se tu, takže je tu tma jak v pytli. V obývacím pokoji hraje televize a rodiče se smějí nějakému pořadu, který společně sledují. Snažím se v naprosté tichosti projít chodbou směrem ke schodišti, ale vtom si všimnu, že dveře obývacího pokoje jsou pootevřené, a místo abych jako obvykle zmizel nahoře, připlížím se blíž a nakouknu dovnitř.

Rodiče sedí na pohovce a tulí se k sobě. Táta si přitiskl mámu k sobě, pevně ji objal pažemi a položil si bradu na její hlavu. Přestože se máma směje, zdá se být unavená. Vrátila se z kanceláře teprve před hodinou, zrovna když jsem za sebou zamykal dveře koupelny a lezl do vany.

Couvnu ode dveří obývacího pokoje, otočím se a rychle vyběhnu nahoru. Beru schody po dvou. Na koberci nejsou moje kroky

vůbec slyšet. Dveře do mého pokoje jsou dokořán a uvnitř svítí světlo, ale já se ještě na moment zastavím a mrknu do pokoje svých bratrů, který se nachází napravo od mého.

Zamžourám ve tmě a chvíli počkám, než se rozkoukám. Vlevo na posteli spí můj nejmladší bratr Chase. Leží na břiše, obličej má zaborený do polštáře a jedna noha mu visí z matrace. Na posteli vpravo tiše chrupe Jamie. Má bouli na čele. Během baseballového tréninku ho dnes jeden ze spolužáků náhodou trefil míčem do obličeje.

Přál bych si, aby i moje modřiny byly dílem náhody.

Vyjdu z jejich pokoje a přivřu za sebou dveře. Chase se pořád ještě bojí tmy a rád nechává dveře otevřené, a tak dveře nezavřu úplně a nechám volnou mezeru. Nakonec se otočím a zamřím do vlastního pokoje.

Všechno v něm zůstalo tak, jak jsem to opustil. Na podlaze leží domácí úkol z matematiky. Není to víc než několik neužitečných útržků papíru, které v žádném případě nemůžu příští týden odevzdat. Jeden z listů je roztržený na tři nestejně díly. Je to ten, na kterém jsem počítal a pokazil jednu rovnici. Jedna malá chyba ale zřejmě stačí, i když se jedná jen o algebru sedmé třídy. Zítra si to musím opravit a pak se budu modlit jako blázen a doufat, že to konečně bude vyhovovat jeho nárokům.

Seberu papíry a nacpu si je do batohu, pak zhasnu světlo a vlezu si do postele. Zabolí mě to, až sebou trhnu. Vydechnu a přetočím se na pravý bok. Přitáhnu si polštář k hrudi a celou věčnost jen tak ležím ve tmě a hledím do zdi. Vždycky mi strašně dlouho trvá, než usnu.

Zvednu levou ruku a držím ji ve vzduchu. Protáhnu si prsty a pak třikrát zatočím zápěstím. Mám to dělat několikrát za den, ale pořád na to zapomínám. Uplynulé čtyři týdny jsem měl zápěstí v sádře a dosud ho mám strašně ztuhlé. Než se zlomenina úplně zahojí, může to trvat ještě několik týdnů.

Najednou uslyším kroky na schodišti. Okamžitě dám ruku dolů, pevně zavřu oči a předstírám spánek. Dělá to tak často, a tak už mi to docela jde. Dokonce pootevřu pusku a prohloubím svůj dech.

Dveře do mého pokoje se otevřou a na moment se rozhostí ticho. Než vejde dovnitř, vždycky několik vteřin stojí ve dveřích. Podle toho poznám, že je to on. Vždycky je to on.

Vstoupí do pokoje a s tichým klapnutím za sebou zavře dveře. Chvilu není slyšet nic jiného než jeho dech, ale potom vycítím, že se začne pomalu pohybovat po pokoji. Nevím, co dělá, ale bez ohledu na to, jak se zoufale toužím otočit, otevřít oči a zkontrolovat ho, nechci riskovat, a tak zůstanu nehybně ležet.

Zaslechnu nějaký šramot. Nejspíš mi prohrabává batoh, protože se ozve šustění papíru. Vzhledem k tomu, co se stalo dnes večer, předpokládám, že hledá můj úkol z matematiky. Znovu je ticho. A potom další šramot. A nakonec uslyším dlouhý vzdech, který spíš připomíná zasténání.

A pak promluví a svým hlasem přeruší ticho. Mluví tiše a tlu-meně, skoro mumlá: „Omlouvám se, Tylere.“

Nevím, jestli si myslí, že spím nebo jsem vzhůru, ale rozhodně vím, že se omlouvá dost často. Taky vím, že to nemyslí vážně. Kdy-by ano, nemusel by to zítra ani pozítří zase opakovat. Bojím se, že se vždycky bude mít za co omlouvat.

Dál jenom nehybně ležím, protože čím dřív ho přesvědčím, že opravdu spím, tím rychleji zase odejde. A myslím, že na to skočil, protože už nic dalšího neřekne. Ale taky se nepohne a já vůbec nevím, kde teď stojí.

Uplyne pár minut, kdy se nic neděje a kdy se soustředím na svůj dech a modlím se, aby odešel. A pak zaregistruju téměř neslyšné kroky na koberci a otevírání dveří. Ještě poslední pauza. Znovu vzdychne. Zní to našťavaně, ale netuším, jestli je našťvaný na mě, nebo na sebe. Myslím, že na mě. Obvykle to tak je.

Zavře dveře a je pryč.

Úlevou vydechnu a otevřu oči. Aspoň že už to mám pro dnešek za sebou. Teď už můžu konečně spát. Jenomže nespím. V posled-ních měsících jsem se pořádně nevyspal. Za pár hodin se probudím, dlouho budu hledět do stropu, usnu a tak pořád dokola.

Ale přestože nemůžu dobře spát, je tohle nejlepší část dne. Vím totiž, že následujících sedm hodin jsem v bezpečí. Ten pocit se mi moc líbí, ale zároveň nenávidím vědomí, že zítra to zase bude stejné.

Zítra musím jít do školy a předstírat, že je všechno v pořádku.

Zítra se musím ze všech sil snažit, abych před mámou skryl zranění z dnešního večera.

Zítra se objeví další modřiny a rány.

A všechny bude mít na svědomí můj táta.

SOUČASNOST

Někdo mi asi říznul pivo. Chutná jinak než před deseti minutami. Zavřu jedno oko a nakloním okraj sklenice k sobě, nakouknu dovnitř a snažím se zjistit, jestli tam někdo, zatímco jsem se nedíval, nepřilil něco dalšího. Cítím silnou vůni rumu. Rozhlédnu se po kuchyni. Je tu Jake, zády ke mně, naklání se nad linkou, mixuje různé pití a tváří se přitom jako profesionální barman. Já toho chlapa nesnáším.

„Co se děje?“

Sklopím oči k Tiffani. Už asi pět minut se kolem mě ovíví jako liána. Dlouhé holé nohy mi omotala kolem kolena a hlavu si opřela o můj biceps. Dlouhými nehty mi pomalu krouživými pohyby přejížděla po hrudi, ale teprve teď jsem si uvědomil, že s tím přestala. Zvedne obličej a jasnýma modrýma očima s dlouhými řasami, které ještě včera neexistovaly, si mě důkladně prohlíží.

„Jake si myslí, kdovíjak není vtipný, když mi do piva nalije rum,“ povím jí, stisknu rty a odložím pivo na malý stolek vedle pohovky. „Pojď sem,“ zašeptám, vytáhnu zpod ní ruku, položím ji Tiffani kolem ramen a přitáhnu si ji k sobě. Přitiskne mi obličej k hrudi a já s naprostou jistotou vím, že mi na tričko obtiskne aspoň pět vrstev make-upu. Je mi to fuk, protože zrovna přejíždím pohledem po jejích nohách. Přesunu volnou ruku k jejímu kolenu a pak jí

přeje du po hladké kůži štíhlého stehna. Černé šaty, které má na sobě, jsou příliš krátké a příliš těsné, ale to rozhodně není důvod ke stížnostem. „V kolik hodin vyrazíme?“

„Myslela jsem tak v jedenáct,“ řekne, ale vím, že je roztěkaná, protože se natáhne po mé ruce a položí na ni svoji. Pomalu sunu mou ruku výš po svém stehně, pod své šaty. Prsty narazím na krajkou jejího spodního prádla, a když se na ni podívám, samolibě se začulí, přitiskne se ke mně a svými rty mi přeje přes ucho. Potom zašeptá: „Nechceš zůstat dnes v noci tady?“ Kdysi jsem miloval, co dokáže udělat se svým hlasem, když ho ztiší do sípavého šepotu, který by mě před rokem nebo dvěma úplně pobláznil, ale teď už na mě nefunguje. Jenom se mě příslibem sexu snaží zabavit.

Ale to je fuk, zrovna teď to funguje. Mírně se napřímím a celou si ji přesunu na klín. Jednou rukou ji pořád držím pod šaty za bok a druhou jí odhrnu její blondáté vlasy, abych ji mohl políbit na krk. Zvrátí hlavu dozadu a se zavřenými očima mi zajede prsty do vlasů. Vezmu její kůži do zubů a zanechám na jejím těle svou typickou značku. Tiffani tvrdí, že cucfleky nesnáší, ale nikdy se mě nepokusí zastavit, takže si z jejích slov nic nedělám.

Zničehonic se odtáhne, vyskočí z mého klína na zem a rychle se napřímí. Přes hudbu, jejíž hlasitost ovládá Jake v kuchyni, jsem neslyšel, že se otevírají přední dveře. Tiffani to ale zaslechla. Odloží drink na konferenční stůl, stáhne si šaty dolů a snaží se jimi zakrýt nahá stehna. Právě teď jí totiž látka sotva zakrývá zadek.

„Mami,“ vyhrkne a udělá pár bosých kroků po dřevěné podlaze. „Neříkala jsi, že se dnes zdržíš v práci?“

„Je půl deváté,“ podívá se Jill na hodinky. K hrudi si tiskne černé desky a s klapáním vysokých podpatků na podlaze zamíří do kuchyně. „Zdržela jsem se.“ Rozhlédne se kolem a nesouhlasně našpulí rty. Její pohled padne ze všeho nejdřív na zásobu alkoholu na kuchyňské lince, pak na Jakea, který se rychle natáhne přes linku a ztiší hudbu, a nakonec na Tiffani. „Neřekla jsi mi, že si pozveš přátele.“

Tiffani si stále popotahuje šaty, protože pokud o její matce něco vím, určitě není z toho, co vidí, nijak nadšená. „Protože jsem myslela, že budeme pryč, než se vrátíš,“ přizná se a pokrčí rameny. Paže má překřížené na hrudi, ale je zjevné, že se tím jen snaží skrýt, jak má v těch šatech odhalené tělo.

„A kam přesně máte v plánu jít?“ zeptá se Jill tím nepřijemným tónem, kterým obvykle mluví. Myslím, že za poslední tři roky, co s Tiffani chodím, jsem ani jednou nezažil, že by se usmála. Je trochu mrcha. Obě jsou trochu mrchy.

„Na večírek,“ ušklíbne se Tiffani. „Myslela jsem, že než tam půjdeme, mohli bychom chvíli vydržet tady. No tak, mami, nemůžeme jít na večírek příliš brzy. To se prostě nedělá.“

„Fajn,“ řekne Jill, ale přísný hlas naznačuje, že z naší přítomnosti neskáče radostí. „Nepouštějte tu hudbu moc nahlas. Šíleně mě bolí hlava.“ Začne si třít spánky, jako by nám to chtěla dokázat, pak si přehodí vlasy přes rameno, otočí se a zamíří ke dveřím. Cestou přimhouří oči a vrhne na mě znechucený pohled. Zvednu ruku a mávnu na ni. Udělám to jen proto, že ji to naštve.

Věc se má tak, že mě Tiffanina máma nesnáší. Nesnáší mě od okamžiku, co jsme se poprvé setkali, když jsme s Tiffani byli jen kamarádi. Už tehdy se jí nelíbilo, že se ochomýtám kolem její dcery. Domnívala se, že na ni mám špatný vliv, a v jistém směru měla pravdu. Během let se její nesnášenlivost prohloubila v naprosté opovržení, které se ani nenamáhá skrývat. Ale já už se o Tiffani nijak zvlášť nezajímám, a o její mámu už vůbec ne. Víím, že tenhle vztah nikam nevede, a tak si nedělám starosti, že mě její rodiče nemají rádi.

Ve vteřině, kdy Jill odejde, se Tiffani ve svých šatech opět uvolní a prohlásí: „Občas je tak protivná.“ Zakouílí očima, požádá Jakea, aby pustil hudbu na plné pecky, a připojí se k němu. Jake si nicméně dá pozor, aby muzika nehrála tak hlasitě jako předtím.

Zvednu se z pohovky, postavím se na nohy a přesunu se k nim. Postávají u kuchyňské linky, debatují o tom, kterou písničku pustí

a jaký drink si dají. Protáhnu se mezi nimi a položím paži kolem Tiffaniných ramen. Tiffani se ke mně přitiskne a já si všimnu, jak nás Jake koutkem oka pozoruje. Jake Maxwell dostane každou holkou, kterou si zamane, ale Tiffani nezíská. Myslím, že už ho bude celý život štvat, že si před třemi roky zvolila mě, a ne jeho. Vědomí, že jsem s holkou, pro kterou by spousta kluků zabíjela, je mi občas zadostiučiněním. Jindy mě mrzí, že si Tiffani nevybrala Jakea. V tom případě by dělala ze života peklo jemu, a ne mně.

Natáhnu se a vyloupnu z balíku novou láhev piva. Sotva ji vezmu do ruky, Jake zvedne hlavu a zeptá se: „Co je špatného na té láhvi piva, co už máš?“ Ten blb se ušklíbne a povytáhne obočí. Znovu si uvědomím, že celá ta věc „pojďme kvůli ostatním předstírat, že jsme přátelé“ je hovadina. Nejradši bych mu jednu vrazil.

Zostřím svůj pohled a výhruzně se na něho podívám. Když chci někoho upozornit, aby si se mnou nezahrával, velice často se obejdu beze slov, ale na Jakea už to neplatí, takže necouvne, jen se uchechtne a podá mi otvírák. Myslím, že mě schválně štve, jen abych ztratil nervy. Jako by žil jen proto, aby zkoušel moji trpělivost.

„Do pekla, co dělají Dean a Meghan nahoře?“ zeptá se nenuceně a mrkne na hodinky, které má na zápěstí. Když znovu zvedne hlavu, kývne k drinku, který připravoval před pěti minutami. „Vytvořil jsem osobitý exotický drink a potřebuju Deana, aby se ho jako můj pokusný králík napil jako první.“

Nakloním se a letmo zkouknu sklenici. Jediná exotická věc, kterou vidím, je temně zelená barva nápoje. „Jdu pro ně,“ nabídnu se.

Pustím Tiffani, otevřu si pivo, loknu si a zamířím ke schodišti. Jdu pomalu, láhev piva se mi houpe mezi konečky prstů a druhou rukou si zajedu do vlasů. Štve mě, že ještě nejsem opilý. Ale než vyrazíme na večírek, máme ještě pár hodin, takže je čas to změnit. Na večírek se nemůžu dostavit střízlivý. Na žádný večírek nechodím střízlivý.

Dveře do Tiffanina pokoje jsou pootevřené. Meghan právě prožívá záchvat, protože přechází sem a tam po koberci, oběma ruka-

ma si zakrývá obličej a hlasitě sténá. Dean ji sleduje a škrábe se vzadu na krku.

„Dáváte si docela na čas, co, lidi?“ zvolám, otevřu dveře dokořán a vstoupím dovnitř. Oba se na mě podívají. Meghan se tváří velice rozhořčeně a připadá mi, že se jí chce křičet. Jak dlouhá, tak široká sebou plácne na Tiffaninu postel a já si konečně všimnu, že má rozepnuté šaty a odhalená záda. Otočím se na Deana a povytáhnu obočí. „Vy jste se muchlovali?“

„Haha,“ ušklíbne se Dean a vzdychne. Zavrtí hlavou a kývne k Meghan. „Rozbil se jí zip.“

Meghan se teatrálně posadí a popotáhne. „Budu si muset něco půjčit od Tiffani,“ oznámí, jako by to byla ta nejhorší věc na světě. Víím, že když zakoulím očima, nejspíš mě zabije, ale je těžké to neudělat, když si uvědomím, že se zhroutila kvůli podělaným šatům. I když... po třech letech s Tiffani už jsem na dilema ohledně šatů zvyklý.

„Pojď sem,“ vybědnu ji. Odložím pivo na Tiffanin toaletní stolek, přeždu k posteli, natáhnu se po Meghaniných rukách a pomůžu jí na nohy. Postavím se za ni a přeždu očima po její bledé kůži až k jezdcí zipu, který se zasekl těsně nad jejím pasem. Zachytil se v modré látce, a jakmile s ním silně škusnu, uvolní se. Snadno potom šaty zapnu až nahoru. Meghan vydechne úlevou, otočí se ke mně a zajásá, že jsem jí zachránil život.

Zatímco Meghan poskakuje po pokoji a hledá boty, přeždu pohledem k Deanovi. Protáhne obličej, lokne si piva, převrátí oči navrch hlavy a celým svým výrazem dává najevo, že ode mě čeká výsměch. Je těžké mu ho nedopřát.

„Ale no tak, chlape,“ spustím, „vážně sis s tím nedokázal poradit?“ Rty se mi zvlíní do úšklebku, přistoupím k němu a dvakrát ho praštím do bicepsu. Dean je hodný kluk, jenže někdy je až moc hodný, takže by mu neuškodilo, kdyby trochu zhrubnul.

„Říkal jsem si, že to nechám na odborníkovi. To víš, vzhledem k počtu šatů, které jsi už za život rozepnul,“ vpálí mi popíchnutí

zpátky. Přehání, přesto se oba rozesmějeme. Podá mi moje pivo, přitukneme si a oba se napijeme.

Polknu, hřbetem dlaně si otřu pusy a ohlédnu se na Meghan. Posadila se na kraj Tiffaniny postele a obouvá si boty na vysokém podpatku. „Kde je vůbec Rachael?“ zeptám se. I když jsme tu už pár hodin, vůbec jsem nezaregistroval, že tu Rachael není. Až teď. Obvykle tu bývá s námi. V tuhle dobu už by byla dost opilá, Dean by jí pomáhal udržet se na nohou a Jake by jí vytrvale nabízel další panáky. Rachael mě ale považuje za debila, takže mi její dnešní nepřítomnost zas tak nevadí.

„Její máma po ní něco potřebovala,“ vysvětlí Meghan, „tak se s námi setká až na večírku. Pamatujete si někdo jméno té holky, která pořádá dnešní večírek? Je to Lucy?“

Já si to nepamatuju, a tak mrknu na Deana. Zná úplně každého, ať vyšel ze školy před třemi lety, nebo teprve nastoupil do prvního ročníku. Nechápu, proč si vůbec dává tu práci a pamatuje si jejich jména. „Jo, Lucy,“ přitaká. „Myslím, že je ze třetího.“

„Neznám,“ zamumlám. Ať je to, kdo chce, nepřekvapuje mě, že nás pozvala na svůj večírek. Nás totiž zve na večírek spousta lidí, které ani neznáme.

Ode dveří se ozve odkašlání. Všichni tři se tam podíváme. Je to Tiffani a opírá se o zárubeň. Upjatě se usmívá, zamyšleně si namotává pramen vlasů na prst a hledí na Deana a Meghan. Na mě ne. „Jake vám namíchal pár drinků,“ ohlásí pomalu a potom, tvrdším tónem dodá: „Měli byste seběhnout dolů a ochutnat je.“ Široce se usměje a ukáže zuby.

„Jinými slovy říkáš, abychom odsud vypadli, že?“ zavtipkuje Dean, ale v podstatě má pravdu. Přesně o to je Tiffani žádá a v odpověď na Deanova slova zamrká těmi šílenými řasami. „No tak, Mogs,“ prohlásí Dean. „Bude lepší, když je tu necháme samotné.“

Vezme Meghan za ruku, zvedne ji z postele, a když na vysokých podpatcích trochu zavrávorá, pomůže jí udržet rovnováhu. Při odchodu z pokoje se ohlédne přes rameno a věnuje mi vědoucí po-

hled. Ušklíbnu se na něj. Tiffani neumí své úmysly moc dobře skrývat. Většinou jsou zcela zřejmé, jako třeba teď, když sleduje Deana a Meghan scházet dolů po schodech. Pak zavře dveře a otočí se. Teď jsme tu sami.

„Nemohlas počkat na pozdějc?“ poškádlím ji, přitisknu si láhev piva ke rtům a jedním lokem ji dopiju. Nechám láhev na toaletním stolku, vyhrnu si rukávy flanelové košile nad lokty a překonám vzdálenost mezi námi. Všechno tak dobře znám, takže už se to děje skoro automaticky. Moje ruce ji popadnou za boky, moje rty se přisají k její čelisti. Nadechnu se silně vůně jejího parfému a málem se rozkašlu.

Z nějakého důvodu nereaguje a po pár vteřinách se opře dlaněmi o mou hrud a odtlačí mě od sebe. Zůstanu na ni udiveně hledět s pootevřenými rty a zdviženým obočím. Tiffani mě přece nikdy neodmítne. Najednou se tváří ještě otráveněji než před minutou. „Nechal jsi dole telefon,“ ostře se na mě utrhne a podá mi ho.

Přestože vím, že je to vážně můj telefon, poplácám si zadní kap-su džínů. No jasně, je prázdná. Lhostejně pokrčím rameny a natáhnu ruku, abych si ho od ní vzal, ale Tiffani trhne rukou zpátky. Velice pomalu, ale rozhodně zavrtí hlavou a já vzdychnu a poškrábu se na tváři. Víím, že se kvůli něčemu zlobí, takže je mi jasné, že dokud nenajdu způsob, jak ji znovu udělat šťastnou, budu po zbytek večera trpět.

„Četla jsem tvoji konverzaci s Declanem,“ prohlásí po chvíli. A já si pomyslím: *No a?*

„Takže?“ Nechápu, co má za problém. Jasně, čekám, že mi Declan později přinese pár jointů, ale to není nic nového. Tiffani je na to zvyklá, takže by to pro ni nemělo být žádné překvapení, a zvláště ne u Declana Portwooda. Všichni ho znají. Lidé, co kouří trávu, jsou jeho nejlepší kamarádi. Lidé, co trávu nekouří, ho obvykle nesnášejí.

Tiffani přistoupí blíž, mírně zvrátí hlavu dozadu a zlostně mi pohledne do očí. „Četla jsem veškerou tvoji konverzaci s Decla-

„nem,“ opraví se. A tentokrát mi trvá jen zlomek vteřiny, než si uvědomím, o čem přesně mluvím. Zůstanu před ní stát jako solný sloup a marně v mozku pátrám po něčem, co bych mohl říct a co by nějak ospravedlnilo vzkazy, které četla. Nenapadne mě vůbec nic, jen před ní nehybně stojím jako nějaký pitomý jelen přistižený v záři světlometů.

„Nemyslíš to vážně, že ne?“ zeptá se mnohem tišším hlasem. Mírně svěsí svá úzká ramena. „Nemůžeš to myslet vážně. Už jsem se smířila se spoustou svinstva, které děláš, ale přísahám bohu, Tylere, že s tímhle se smířit nehodlám. Zacházíš příliš daleko. Nechci být holka, které zabásnou kluka. Umíš si představit, jak by to vypadalo?“

Stisknu rty. Pořád nevím, jak se při téhle náhlé konfrontaci zachovat. Během let jsem došel k poznatku, že je lepší se s Tiffani nehádat, ale radši hned přiznat chybu a zavřít jí tak pusou. Taky jsem zjistil, že ji ani v nejmenším nezajímá, co dělám, ale stará se jen o to, jak se to dotkne jí.

„Zatím jsem nic neudělal,“ zamumlám. Stejně si myslím, že o nic nejde. „Jenom jsme se o tom bavili.“

„Ale proč?“ tlačí na mě a rozhořčením, že se zjevně nedokážu dobře rozhodovat, rozhodí ruce. „Proč jsi vůbec o něčem takovém uvažoval? Ty přece nepotřebuješ peníze, tak co by tě mohlo přimět udělat takovou věc?“

Nezmůžu se na nic než na pokrčení ramen, protože ani já tu odpověď neznám. „Co můžu ztratit?“

Tiffani se na mě podívá, jako bych byl vážně nepřítčný. „Ehm. Všechno?“ řekne. „Jestli si myslíš, že prodej drog je dobrá životní volba, jsi větší idiot, než za jakého jsem tě dosud považovala.“

Zavřu oči a vydechnu. Snažím se zachovat klid. Hrozně to přeháním, ale já dnes inklinuju spíš k obraně než k omluvě. „Je to jen tráva.“

„Jo, přesně to jsi mi řekl, když jsi ji začal kouřit, a podívej se, kde jsme teď.“ Natáhne se po mojí ruce a vrazí mi mobil do dlaně. „Za-

čneš prodávat trávu prvákům a nakonec budeš prodávat koks stejným ubožákům, jako jsi ty.“ Rozčfíleně zavrtí hlavou, zvedne ruku a otočí obličeř stranou. „Dnes večer už na mě nemluv. Jsi odporný, a jestli uvidím Declana, jednu mu vrazím.“

Vztekle zaskřípu zuby, ale našťěstí se mi podaří udržet zavřenou pusou. Moc dobře vím, že kdybych ještě něco řekl, jen bych to zhoršil. Jsem zlostí bez sebe, ale musím zůstat klidný, abych na ni vážně nevyjel. Obsah alkoholu v mé krvi mi v tom taky moc nepomáhá. Spíš je to díky němu ještě těžší, ale snažím se soustředit a zklidnit svůj dech. Tiffani se ode mě odvrátí a zamíří ke dveřím.

Celý tenhle rozhovor mohl být za námi a já bych se za pár hodin uklidnil a začal ji znovu líbat, nebýt toho, že udělal pozoruhodnou věc. Zastaví se, otočí se a ještě jednou otevře tu malou našpulenou pusinku.

„Víš, Tylere,“ řekne a rty se jí vytvarují do samolibého, krutého úsměvu, „někdy si myslím, že chceš skončit ve vězení zrovna jako tvůj táta.“

To maličké, malinkaté množství sebeovládání, na které jsem spoléhal, se vypařilo. *Nic takového přece nemohla říct.* Zatnu pěsti a hledám způsob, jak uvolnit zuřivost, která mi vybuchuje v hrudi, a zlobu, která se šíří celým mým tělem jako lesní požár. Popadnu věc, kterou mám nejbliž – prázdnou láhev od piva, kterou jsem odložil na její toaletní stolek. Dokud láhev nenarazí na protější stěnu, o kterou se roztříští na tisíc kousků, ani si neuvědomím, že jsem ji mrštil přes celou místnost. Podlahu pokrývají střepy, ztěžka oddechuju a vytrěštěnýma očima zmateně bloudím po místnosti. Když se znovu podívám na Tiffani, šokovaně na mě hledí s otevřenou pusou.

„Odcházím,“ procedím skrz zařaté zuby. Zastrčím si telefon zpátky do zadní kapsy, z druhé vytáhnu klíče od auta a odstrčím ji z cesty.

„Výborně!“ zaječí na mě Tiffani a ukáže na úlomky skla na koberci. „Ty jsi fakt totální vůl.“

Já bych o ní mohl říct mnohem víc a mnohem horších věcí, ale vím, že se odsud potřebuju dostat dřív, než ztratím nervy ještě víc než dosud. Přál bych si, abych uměl svůj vztek ovládat, ale prostě to nejde. Takhle mě vychovali.

Sotva prudce otevřu dveře Tiffanina pokoje, zaslechnu z kuchyně hudbu. Slyším i Meghanin smích, ale fakt nemám náladu se k nim dnes přidat. S hlasitým dupáním seběhnu ze schodů a zoufale se toužím co nejdřív dostat co nejdál od Tiffani i jejího domu. Upřu oči na přední dveře, a přestože na mě Dean zavolá, nezvednu hlavu. Jdu dál, přímo kolem nich, překročím práh a pak za sebou prásknu dveřmi.

Auto mám zaparkované před domem, a přestože jsem vypil pár piv, moje zoufalá snaha dostat se odsud převýší můj smysl pro dodržování zákonů. Zrovna teď je mi to absolutně fuk.

Odemknu auto a vklouznu za volant, zabouchnu dveře a vztekle si zapnu pás. Motor se rozežve a já dupnu na plyn. Vyrázím tak prudce, že pneumatiky zaskřípějí na silnici. Kousek vpředu je stopka, ale já nezpomalím. Nikdy to nedělám.

PŘED PĚTI LETY

Zdá se, že modřina na rameni se přes noc zhoršila. Zvětšila se a bolí mě dvakrát víc než včera. I teď, když sedím u kuchyňského stolu a horko těžko polykám cereálie, se snažím nemyslet na to, jak strašně to bolí.

Je skoro sedm třicet. Za necelých deset minut musím jít do školy, ale vůbec se mi tam nechce. Dnes máme tělocvik a poslední věc, po které toužím, je ukazovat všem v šatně, jak mám zřízená záda. Už jen z té představy je mi nanic, takže tělocvik musím za každou cenu vynechat, i když si tenhle týden už nemůžu dovolit žádné další průšvihy.

„Ty pořád ještě spíš?“ škádlí mě máma a její hlas mě zase vrátí do reality. Zamžourám a ospale se na ni podívám, zatímco lžící s cereáliemi nehybně držím ve vzduchu. Máma položí na stůl další talíře. Povytáhne obočí a něžně se na mě usměje. Už má na sobě kostým do práce, vysoké podpatky a tak. Sako si pověsila na dveře.

„Ne-e,“ zalžu. Volnou rukou si protřu oči a vrátím se ke svým cereáliím, nabírám lžící za lžící a sedím u stolu v naprostém tichu. Takhle to mám nejraději, jen máma a já, ale nikdy to netrvá dlouho. Brzy přiběhnou Jamie a Chase a máma na ně bude ječet, ať si pospíší. A táta, až se oholí a někde v prádelně najde kravatu, přijde taky.

„Máš dnes dobrý rozvrh?“ zeptá se máma. Většinou jsem dost uzavřený, a tak kdykoli jsme ráno spolu, máma vynakládá až příliš mnoho snahy, aby mě vtáhla do hovoru. Ale já jsem zticha jen proto, že přemýšlím nad důvody, proč dýchat.

Zavrtím hlavou. „Přírodověda, matika, tělocvik.“

„Hm,“ řekne máma, přestane běhat po kuchyni a zůstane stát čelem ke mně. „Když mluvíme o tělocviku, včera jsem dostala dopis od tvého učitele.“ Prudce zvednu oči a setkám se s jejím náhle přísným pohledem. Dívá se na mě, jako by očekávala vysvětlení, ale já nevím, co jí mám říct. Tiše sedím u stolu a nervózně si mnu ruce, zatímco se máma otočí a vytáhne ze zásuvky složený list papíru. Rozbalí ho a odkašle si. *„Začínám si dělat starosti ohledně narůstajícího počtu hodin, kdy Tyler v uplynulém měsíci chyběl na hodinách tělocviku. Už příliš mnohokrát jsem nad jeho nepřítomností přivřel oči, takže pokud se takové chování bude opakovat, budu muset poslat formální oznámení řediteli Castillovi,“* přečte máma a pak mě zkoumavě pozoruje přes okraj papíru. „Co se děje? Myslela jsem, že máš tělocvik rád.“

„To taky mám,“ vyhrknu. Teď jí musím lhát, a tak se podívám stranou. „Je to vážně zvláštní, ale před hodinou tělocviku se mi vždycky udělá špatně. Jako fakt špatně. Proto tam nechodím. Namísto toho jdu obvykle ven nadýchat se čerstvého vzduchu.“

Máma mi nevěří, ale je to jediná výmluva, jakou jsem dokázal vymyslet. Pravdu jí říct nemůžu. Že vynechávám hodiny, protože se nechci převlékat v šatně, protože musím schovávat příliš mnoho modřin, protože mě jakákoli fyzická činnost bolí.

„Jestli ti bývá špatně takhle často, možná bych tě měla vzít na prohlídku k doktoru Colemanovi,“ navrhone a dá si ruku v bok. Z výrazu její tváře je patrné, že si dělá starosti.

„Ne,“ ohradím se okamžitě a téměř vystřelím ze židle. Zrychlí se mi pulz a vyschne mi v puse, takže než znovu promluví, musím několikrát namáhavě polknout. „Já už žádnou další hodinu nevynechám. Přísahám,“ žadoním, ale náš rozhovor záhy skončí, protože už je slyšet, jak ze schodů hlasitě sbíhají Jamie a Chase.

Moji bratři vletí do kuchyně jen o pár vteřin později, vzájemně se odstrkují z cesty, jak bojují o to, aby byli první u dveří. Jamie mrští Chasem o stěnu a už se hrne na židli vedle mě. Je spokojený sám se sebou. Chase naopak moc šťastný není.

„Mamííííí!“ zakvílí a začne si třít rameno. Protáhne obličej, zlostně se podívá na Jamieho a nasupeně odkráčí za mámou.

„Ocenila bych, kdybyste se vy dva přestali neustále poštuchovat,“ zamumlá máma a věnuje Jamieemu přísný pohled, ale pak jako vždy vezme Chase do náruče, stiskne ho a rozcuchá mu vlasy. „Á, Chasi,“ vzdychne, „máš naopak tričko.“ Zatímco se směje a sundává mu tričko, Jamie se otočí ke mně. Má doširoka otevřené a ostražitě oči, jako kdyby bylo odpoledne. Z té jeho nekonečné zásoby energie se jednou zblázním. „Věděl jsem, že ho má naopak,“ přizná se, „ale neřekl jsem mu to.“

„Proč?“

„Protože je sranda, když vypadá jako idiot,“ uchechtne se. Sedí na kolenou, nakloní se přese mě, popadne krabici cereálií a vrazí ruku dovnitř.

„Javi,“ nesouhlasně vyštěkne máma. „Vezmi si misku.“ Zahrozí mu prstem, pomůže Chaseovi na židli naproti a přisune mu přes stůl prázdnou misku. Myslím, že rána moc ráda nemá. Vždycky je z nás všech, ale hlavně z Jamieho, dost vystresovaná. Když Jamie rozsype polovinu cereálií po stole, jen unaveně vzdychne.

„Jejda,“ vyprskne Jamie a hodí pár cereálií po Chaseovi.

„Takže,“ řekne máma a vloží plátky chleba do opékače. Když se otočí zpátky, aby nás zkontrolovala, opře se o kuchyňskou linku a překříží si paže na hrudi. „Máte hotové domácí úkoly?“

Všichni přikývneme. Já vždycky přikývnu. Vždycky si udělám úkoly co nejdřív. Táta se o tom pokaždé přesvědčí.

„Batohy máte sbalené?“ pokračuje. „Máte na dnešek všechno, co potřebujete?“

Zase všichni přikývneme. Myslím, že ani já nemám rána rád. Nesnáším tuhle rutinu. Jsou to vždycky ty samé otázky a vždycky

ty samé odpovědi. Po celou dobu je mi zle od žaludku, protože čekám, až se k nám připojí táta.

Jamie pojídá cereálie s otevřenou pusou a schválně je hlasitě křoupe přímo u mého ucha. Máma obrátila pozornost k televizi, připevněné na zdi. Chvilí zápasí s ovladačem a snaží se přepnout na nějaké zpravodajství. Když se jí to podaří, zeslabí zvuk, a zatímco maže Chaseovi toust, koutkem oka sleduje obrazovku. Pak před Chase položí talíř a Chase se zazubí. Všichni se zdají být spokojení. Ostatně jako vždycky.

Připadám si od nich nekonečně vzdálený. Vím, že sedím vedle nich, ale někdy mám pocit, že tu ve skutečnosti nejsem. Cítím se tak otupěle, tak prázdně. Když jsem vyrůstal, naučil jsem se vypínat a nic nevnímat, takže si teď nemůžu vzpomenout, jak se zase naladit zpátky. Cítím se ztracený mezi touhou být tady a být někde jinde. Pravda je, že já opravdu nevím, kde jsem. Jsem prostě někde.

Z transu mě vytrhne zvuk těžkých kroků, jak táta prochází chodbou. Píská si stejnou melodii jako vždy, když má dobrý den. Myslím, že jsem jediný, kdo si toho všiml. Máma ani netuší, že někdy má táta i špatné dny.

Zhluboka se nadechnu, pevně zavřu oči a snažím se dát dohromady. Po pár vteřinách je zase otevřeno. Táta právě s úsměvem vstupuje do dveří. Pamatuje si, co se stalo minulou noc? Jestli ano, pak zjevně necítí žádnou vinu, a z toho je mi na zvracení.

„Co bych dal za šálek kávy,“ posteskne si táta. Prohrábne si vlasy a zajede rukou až k zadní části krku. Projde kolem stolu a zamíří rovnou k mámě. Pozorně ho sleduju, tak jako vždycky.

„Tumáš,“ řekne máma. Vloží mu do ruky kouřící šálek černé kávy, táta jemně sevře prsty kolem jejích a oba se na sebe vřele usmějí. Máma to tak dělá každé ráno, vždycky pro něj má připravenou kávu. Všechno je to součástí rutiny, která nám, jak se zdá, vyhovuje.

„Děkuju,“ usměje se táta, zvedne šálek k ústům a dá si pořádný doušek. Polkne a podá mámě svou modrou kravatu. Zvedne bradu

a láskyplně sleduje, jak mu máma zapíná horní knoflíčky u košile, obtočí mu kravatu kolem krku a potom na ní s největší pečlivostí uváže uzel.

„Děkuju,“ znovu poděkuje, nakloní se dopředu a políbí ji na tvář.

„Tati,“ dožaduje se pozornosti Chase. „Jamie do mě strčil.“

„Tomu říkáš ‚strčil‘?“ ohradí se Jamie, prudce se zvedne na kolena a zašermuje pěstí. „Můžu ti ukázat, jak by to vypadalo, kdybych do tebe strčil.“

Já taky, pomyslím si.

Táta se otočí, nesouhlasně nakrčí čelo a chvíli přejíždí pohledem z jednoho na druhého. Odtáhne od stolu židli vedle Chase, posadí se a pohodlně se opře o opěradlo. „Kdy se vy dva přestanete prát? No tak, Jayi, vždyť ti v lednu bude deset. To už je dvojciferné číslo. Věděl jsi, že jakmile dosáhneš dvojciferného čísla, už se nesmíš po svém mladším bráškově vozit?“

Jamie zapadne do židle. „Fakt?“

„Fakt,“ potvrdí táta, vyvalí oči a příkývne. To už ale vyprskne smíchy, stranou pohlédne na Chase a dlobune ho loktem. Dá si další lok kávy a pak se poprvé za celé ráno podívá na mě. Jeho oči si mě najdou nad okrajem šálku, a jak odkládá hrneček na stůl, veškerá vřelost z jeho výrazu vymizí. „Někdo je dnes ráno tišší než obvykle.“

„Nejspíš kvůli tomuhle,“ uslyším mámu. Otočím se k ní a vidím, že sahá po tom dopise. V ten moment mi z tváří zmizí všechna barva. *Prosím, neukazuj mu to. Prosím, neukazuj mu to.* „V poslední době pětkrát vynechal hodinu tělocviku,“ vysvětlí mu a mně se obrátí žaludek. Máma se nahne tátovi přes rameno a dopis mu podá. „Musím panu Asherovi napsat, že už se to víckrát nestane. Že ano, Tylere? Slibuješ?“

Je mi tak zle, že nemůžu mluvit. Příkyvuju tak rychle, jak dokážu, pořád dokola. Táta čte dopis se rty staženými do úzké linky. Děsí mě, jak výraz v jeho očích s každým přečteným slovem tvrdne.

Ve vteřině, kdy dopis dočte, na mě zlostně pohlédne. „Proč k čertu vynecháváš hodiny? Ohrožíš svoji docházku.“

„Někdo je tady v průšvihů,“ zahihňá se Jamie vedle mě a má pravdu – jsem v průšvihů.

Dnešek už není jedním z tátových dobrých dnů. Dnes je špatný den a sílu dalšího takového špatného dne pocítím později.

Táta očekává moje vysvětlení, ale já ze sebe nedostanu ani slovo. Na chvíli mám dokonce pocit, že nemůžu dýchat. Kdybychom byli sami, nenamáhal bych se s odpovědí, ale vím, že teď musím aspoň něco říct, a tak zůstanu u své dřívější výmluvy. „Bylo mi špatně,“ zamumlám nakonec.

Táta podezřívavě povytáhne obočí. „Pětkrát za sebou?“

Měl jsem si vymyslet něco lepšího. Tomuhle nevěří. Proč by taky měl? Lžu a on to ví. Pokrčím rameny, sklopím oči do klína a zírám na malou ranku na své dlani, které jsem si doposud nevšiml.

„Už žádné vynechávání hodin,“ připomene mi máma, tentokrát přísnějším hlasem než předtím. Přikývnu, aniž bych zvedl hlavu, a uleví se mi, když zvýší hlasitost televize. Uleví se mi, když ji Chase požádá o další toust. Uleví se mi, že je tenhle rozhovor za námi.

Po dobu asi pěti minut se nedokážu přimět, abych zvedl hlavu. Nemůžu se na nikoho ani podívat, hlavně ne na tátu. Pořád mě bolí břicho. Ví, že se na mě zlobí, a ví, že tohle nenechá jen tak. Nesnáším pana Ashera. Proč musel psát ten dopis?

„Takže,“ zvolá táta. Přinutím se zvednout hlavu a podívat se na něj. Dopije kávu, otře si ústa polštářkem palce a vstane. Očima přejede své zlaté rolexky. „Odvezu tě do školy.“ I když se nenamáhá na mě podívat, ví, o kom mluví. Táta mě vždycky cestou do práce vozí do školy. Máma zase cestou do své práce vozí Jamieho a Chase.

„Běž a připrav se,“ vybědne mě přes rameno máma, která stojí u dřezu. Myslím, že se za celou dobu ani na chvíli neposadila. Ráno se nikdy neposadí. „A nezapomeň si vyčistit zuby.“

Zoufale toužím odejít z kuchyně. Bojím se tátových zlostných očí a bolí mě rameno a raději bych šel kamkoli jinam než do školy.

Tak trochu doufám, že se mi přece jen podaří pozvracet se, a tím pádem budu moct zůstat doma, ale vím, že se to nestane, a tak sklouznu ze židle a zamířím ke dveřím. Zrovna když se chystám vyjít nahoru po schodech, táta vystrčí hlavu z kuchyně.

„Tylere,“ řekne a já ztuhnu. Neotočím se, jen se ohlédnu. Právě si obléká sako a upravuje si kravatu. Už nevypadá rozzlobeně, ale ani se neusmívá. Celý jeho obličej je prostě jen prázdný. Upjatě na mě kývne. „Počkám na tebe v autě.“

Otočím hlavu a vyběhnu po schodech nahoru. Strašně si přeju, aby na mě nečekal.

SOUČASNOST

Sakra, pomyslí si. *Grilování.*

V momentě, kdy dupnu na brzdu, takže před domem zastavím mírným smykem, zahlédnu na zahradě za domem srocení lidí. Nestojí tu žádná cizí auta, protože máma pozvala jen sousedy. Organizuje tohle grilování každý rok a každý rok přijde minimálně polovina naší čtvrti i se svými bednami piva. Nechápu, proč máma vždycky trvá na tom, abych se toho každý rok zúčastnil i já. Neznám nic trapnějšího než tohle, zvlášť když si uvědomím, že polovinu našich sousedů nesnáším. Paní Hardingová, co bydlí pár domů od nás? Jednou zavolala policajty jen proto, že jsem si zkrátil cestu přes její trávník. Pan Fazio odnaproti? Rozhodl se poinformovat mámu, že jsem za její nepřítomnosti uspořádal doma večírek. Paní Baxterová ze severního konce naší ulice? Nedělá nic, než že si stěžuje, jak ji pokaždé, co projedu svým autem kolem jejího domu, obtěžuju nadměrným hlukem.

Takže jo. Obvykle se téhle každoroční tradici vyhnu.

Vypnu motor a vytáhnu klíče ze zapalování. Kopnutím rozrazím dveře a vystoupím z auta. Ze dvora uslyším hrát hudbu a z odporného zápachu ve vzduchu je mi na zvracení. Nesnáším grilování, nejenom z jeho společenského hlediska, ale i kvůli příšernému smradu z hořícího masa. Maso už jsem nejedl celé roky. Zajedu si

rukou do vlasů a snažím se dát trochu dohromady. Už tak jsem byl naštvaný a přijít domů tady do toho mi náladu rozhodně nezlepšuje.

Přimhouřím oči a namířím si to na zahradu. Možná jsem vzteky bez sebe, ale hlavně nechci přijít o svou pověst, a tak udeřím pěstí do branky, až málem vyletí z pantů. Směsice hlasů okamžitě utichne, takže je slyšet jen hudbu. V koutě spatřím paní Hardingovou, která na mě zlostně a znechuceně hledí.

„Omlouvám se za zpoždění,“ oznámím. Očima přejedu dav před sebou a hledám mámu, ale jsem docela rád, že ji nemůžu najít. Nechci vidět její obličej, protože vím, že jí dělám ostudu, jenže s tolika lidmi kolem si nemůžu dovolit jí tu ostudu neudělat. Mámu jsem nenašel, zato jsem zahlédl toho kretěna Davea, který je mým nevlastním tátou. Stojí nad grilem a upírá na mě výhružný pohled, kterým mě varuje, abych nic jiného neříkal. Což je důvodem, abych pokračoval: „Promeškal jsem něco kromě vraždění zvířat?“ Zároveň mu ukážu prostředníček a okamžitě zaslechnu nesouhlasné mručení, které samozřejmě ignoruju. Mohl bych způsobit mnohem větší scénu, třeba nakopnout bednu piva, kterou vidím napravo od sebe, ale rozhodnu se to neudělat, hlavně proto, že se pořád snažím rozklíčovat tu hádku s Tiffani. „Doufám, že jste si na té krávě pochutnali.“ Musím se rozesmát, protože to je jediná věc, které jsem momentálně schopen. Kdybych nevybuchl smíchy, myslím, že bych někomu rozbil hubu, komukoli.

Odvrátím se od nich dřív, než mi vážně ujedou nervy. Cestou do kuchyně zaslechnu, jak se Dave zeptá: „Kdo si dá další pivo?“ Odpovědí je mu nervózní smích několika hostů. Vejdu dovnitř a prásknu za sebou dveřmi, jak nejsilněji dovedu. Úlevou, že jsem konečně doma, si hlasitě vydechnu. Klimatizace je zapnutá a v kuchyni je příjemný chládek. Pokračuju rovnou do haly, připravený vyběhnout nahoru do svého pokoje, abych vychladl a uklidnil se.

Než se mi to podaří, máma zavolá moje jméno a já vím, že navzdory svému vzteku si s ní musím promluvit. Na vteřinu skloním hlavu, a než se otočím, trochu uspořádám své myšlenky a výmluvy.

Doufám, že ze mě neucítí pivo. Kdyby věděla, že jsem v takovém stavu řídil, hrozně by ji to vytočilo.

„Co si sakra myslíš?“ tiše zavrčí. Když se k ní otočím, zaskřípe zuby, ale já jen pokrčím rameny. Odpovídání na otázky, na které neznám odpověď, mi moc nejde.

„Kde jsi byl?“ zeptá se a vyžaduje další odpovědi. Je jí trapně, to poznám, a když se ohlédne přes rameno, aby se ujistila, že tu nikdo není, cítím se trochu provinile. Popadne mě za loket a odvede mě do obývacího pokoje. „Řekla jsem ti, že tu máš dnes večer být, a ty si myslíš, že sem teď můžeš přijít a chovat se, jak ses právě choval?“ Rozhořčením zavře oči a začne si třít spánky, jako bych byl bolest hlavy, kterou může zahnat pryč.

Pořád si moc dobře uvědomuju, že jsem pil, a tak od ní pár kroků couvnu a zůstanu od ní stát co nejdál. Nechci přilévat další olej do ohně. „Ani jsem nepřišel pozdě,“ zamumlám, protože, technicky vzato, mi řekla, abych tu byl, a jsem tady.

„Přišel jsi o dvě hodiny později!“ zaječí na mě a prudce otevře oči. Obvykle mě propustí mnohem rychleji a vážně mě štve, že se se mnou rozhodla hádat zrovna teď.

Rozesměju se, ale jen proto, abych nevybuchl. „Opravdu si myslíš, že přijedu domů, abych se díval, jak grilujete?“

Máma vydechne a její pohled trochu zjihne. „Jaký problém máš tentokrát?“ zeptá se a začne přede mnou přecházet sem a tam, jako by se snažila přijít na skrytý důvod mého dnešního jednání. Musím přiznat, že obvykle nejsem takhle rozrušený. „A teď nemluvím o grilování. Choval ses jako malé děcko, ještě než jsi vystoupil z auta. Co se děje?“

Při lhaní se mámě nikdy nedokážu podívat do očí, a tak zatnu čelist, odvrátím obličej a podívám se z okna. „Nic.“

„Myslím, že ‚nic‘ to není,“ odsekne a mírnost z jejího výrazu je opět pryč. Nesnáším, když se takhle zlobí. Stává se to často, ale obvykle je to spíš frustrace a bezmoc. Tentokrát jsem ji vážně rozčílil. „Znovu jsi mě ponížil před polovinou naší čtvrti!“

„Je mi to fuk,“ odpovím.

Máma se na vteřinu odmlčí, a když se na ni opět podívám, potřásá hlavou a šeptá: „Neměla jsem tě pustit ven. Měla jsem tě přinutit zůstat, ale ne, samozřejmě, to jsem neudělala, protože jsem ti chtěla dát trochu volnosti, a ty jsi mi ji jako obvykle mrštil zpátky do tváře.“

„Stejně bych odjel,“ opáčím, protože je to pravda. I kdybych na dnešek neměl žádné plány, v žádném případě bych tu nezůstal trčet, a máma to ví. Nechápu, proč to pořád ještě zkouší. Přivítal bych, kdyby nade mnou zlomila hůl. „Co s tím uděláš? Zase mi uložíš domácí vězení?“ Vyzývavě popojdu směrem k ní a nedokážu potlačit smích. Věřím, že už jsou to skoro dva roky, co mi neustále ukládá domácí vězení. Není to nic jiného než planá hrozba, kterou máma nikdy neuskuteční.

„Jsi nemožný.“ V tu chvíli uhne pohledem stranou, zahledí se kamsi za mé rameno a její výraz se změní. Vztek, který jsem v ní vyvolal, jako by polevil, a namísto toho jen trochu nakrčí čelo. Jemně mě odstrčí, projde kolem mě a zamíří ke dveřím.

Unaveně vydechnu a prohrábnu si vlasy, zvrátím hlavu dozadu a chvíli zírám na strop. Kdybych měl dnes zažít ještě jednu hádku, asi bych se vzňal.

Máma něco řekne, a když se otočím, postává přede dveřmi. Už se nesoustředí na mě. Nevím, s kým mluví, a tak přeždu obývací pokoj a nakouknu do vstupní haly.

Na schodišti se nemotorně válí nějaká holka s vytřeštěnými očima. Vypadá, jako by byla k smrti vyděšená. Nemám páru, co je zač, protože myslím, že jsem ji tu ještě nikdy neviděl. Jsem si jistý, že jsem ji tu nikdy neviděl. Přimhouřím oči a důkladně si ji prohlédnu. Nevypadá o moc mladší než já, takže vážně nechápu, proč jsem ji někdy dřív nepotkal ve škole. Vzhledem k tomu, že je brunetka, bych ji určitě poznal. Pozoruje mě znepokojeným pohledem, který mě přivádí k otázce, proč je tak nervózní. Dlouho nad tím ale nepřemýšlím, protože mě rozptýlí její plné rty a to, jak je tiskne k sobě a jak naprázdno polyká. Tahle holka rozhodně není odsud. Vím naprosto určitě, že kdyby byla, poznal bych ji. Jak by ne?

Po chvíli si uvědomím, na co myslím, a zatnu čelisti. Kdyby Tiffani slyšela moje myšlenky, byl bych mrtvý muž.

„Kdo je k čertu tahle buхта?“ Potřebuju se to konečně dozvědět, a tak od ní odtrhnu oči a netrpělivě pohlédnu na mámu.

Asi minutu přemýšlí o odpovědi. Dokonce i ona se mi zdá být trochu nervózní. „Tylere,“ řekne tiše a položí mi ruku na rameno, „tohle je Eden. Daveova dcera.“

Zpočátku mi ta slova nedocházejí. „Daveovo děčko?“

Ta holka se napřímí a vstane, otevře ty své plné, vlhké rty a neřekne víc než: „Ahoj.“

Když promluví, vrátím se očima k ní. Má hluboký a zastřený hlas, dokonce trochu chraplavý. Je tak jiný a nový, že zůstanu stát jako přimražený, jako by mě to kratičké slovo úplně paralyzovalo. Dokonce i vestoje je o kus menší než já, takže na ni shlížím seshora, a mezi tím se snažím přijít na smysl informace, která mě naprosto ohromila. Tahle holka... tahle brunetka s plnými rty a zastřeným hlasem... je moje nevlastní sestra?

Do hajzlu, to ne.

Když mi máma řekla, že tu s námi přes prázdniny bude bydlet Daveovo dítě, skoro jsem jí nevěnoval pozornost, a teď mě to fakt mrzí. Nedošlo mi, že je přibližně stejně stará jako já. Kolik je jí vlastně let? Chci se zeptat, ale nedokážu ani otevřít pusku, natož abych ze sebe vypravil nějaké slovo. Mám pocit, jako by mi někdo vyrazil všechny vzduch z plic. Ztěžka polknu a znovu se podívám na mámu. „Daveovo děčko?“ zopakuju, ale je to spíš jen šepot. Absolutně tomu nemůžu uvěřit.

Máma vzdychne. „Ano, Tylere,“ vyhrkne téměř rozhořčeně. „Řekla jsem ti, že přijede. Nechovej se jako osel.“

Přestože se dívám na mámu, koutkem oka, tak nenápadně, jak jen dovedu, pozoruju tu holku, protože já od ní vážně nemůžu odtrhnout zrak. Kolem očí má mírně rozmazaný make-up. „Který pokoj?“

Mámě se ve tváři objeví zmatený výraz. „Cože?“

Vyschnu mi v puse. „Který pokoj jsi jí přidělila?“ naléhám.

A pak máma řekne odpověď, které se děším: „Vedle tvého.“

Hlasitě zasténám a konečně se pohnu z místa. Nahoře máme dva volné pokoje, ale máma jí samozřejmě musela nabídnout zrovna ten vedle mého. Nechci být nikde v blízkosti téhle holky. Nejenom proto, že mám přítelkyni, ale i proto, že je to moje nevlastní sestra. Bože. Nikdy mě nenapadlo, že se budu muset nějaké holce vyhýbat z takového důvodu.

Můj vztek znovu vyplave na povrch, a dokud mě nezačne bolet hlava z toho, jak mám příliš dlouho přimhouřené oči, vůbec si neuvědomím, že na ni zlostně hledím. Nemohl jsem vydržet u Tiffani, a teď už nemůžu vydržet ani tady. Všechno, co se za uplynulou hodinu stalo, mě vážně začíná dostávat.

Odstrčím mámu a vyběhnu nahoru. Cestou mi nezbyvá než protáhnout se kolem té holky, která se mi bude celé léto plést do cesty. Štouchnu ji do ramene, ale nepřiměju se k omluvě, protože myslím jen na to, jak se od ní dostat co nejdál. Nahoře zamířím rovnou do svého pokoje, prásknu za sebou dveřmi a pak jen chodím dokola, abych si uspořádal myšlenky. Víří mi hlavou jako splašené. Abych se rozptýlil, pustím si muziku. Přes repráky. Na plné pecky.

Jakmile se mi zklidní dech, zastavím se a rozhlédnu se kolem. Máma mi zase ustlala postel a posbírala oblečení z podlahy. Poskládala ho a uložila na úhlednou hromádku na prádelník. Měl bych si ho uklidit, ale zjistil jsem, že když ho tam nechám dost dlouho, máma to vzdá a uklidí ho sama. Zjistil jsem taky, že jediným důvodem, proč mámě nevadí uklízet každé ráno můj pokoj, je možnost, že mi ho může prohledat a případně objevit věci, které neschvaluje.

Stisknu rty, kleknu si a podívám se pod postel. No jasně, jako vždycky, sebrala mi balík piva Bud, který jsem si tam včera večer schoval. Vstanu a přesunu se do koupelny. Zkontroluju skříňku, a zase! Nepřekvapuje mě, že mi štípala i balíček marlborek. Moc často nekouřím, ale rád mám nějaké cigarety u sebe, jen pro případ.

Vrátím se zpátky do pokoje, posadím se na roh postele, přitisknu si ruce ke spánkům, a dokud se nerozhodnu, co dělat, jen zírám na

podlahu. Mám strašně divnou náladu a v podstatě netoužím po ničem jiném než po spoustě piva a jointu. To jsou jediné věci, které mě dokážou rozptýlit, když narazím na věci, které nechci řešit. Dostanu chuť jít na ten dnešní večírek, a to i navzdory skutečnosti, že bych se Tiffani nejraději vyhnul. Trčet tady už ale nemá smysl, a tak vytáhnu z kapsy telefon a napíšu pár lidem o adresu. Jako první se ozve Kaleb, a tak mu odpovím, že jsem tam za dvacet minut.

Vyskočím na nohy, stříknu na sebe trochu kolínské, vypnu muziku a sáhnu do kapsy pro klíče od auta. Po všech těch hádkách se cítím naprosto střízlivý, ale pořád jsem vzteky bez sebe a můj vztek nezmírní ani fakt, že sotva otevřu dveře, uvidím zase tu zatracenou holku.

Dívá se na mě tím stejným znepokojeným pohledem jako předtím, jenomže tentokrát si všimnu, že její oči mají oříškovou barvu, a navíc velmi výrazně oříškovou. Nemůžu se rozhodnout, jestli jsou, nebo nejsou víc zlaté než hnědé. „Ahoj,“ zopakuje. „Jsi v pořádku?“

Ten hlas. Párkrát zamrkám a snažím se udržet svůj výraz tak prázdný, jak to jen dokážu. Za žádnou cenu jí nechci dát najevo, jak se mnou ten její hlas zamával. „Sbohem,“ řeknu a protáhnu se kolem ní. Nechci být v blízkosti téhle holky. Už jsem se rozhodl, a tak své rozhodnutí dotáhnu do konce. Bez ohlížení, přestože bych to strašně rád udělal, seběhnu ze schodů a vyrazím ze dveří.

Sotva vyjdu ven a ocitnu se před domem, znovu uslyším hudbu. I smích. Tady vpředu našťestí není nikdo, kdo by si všiml, že zase odjždím. Stejně pochybuju, že by se mi v tom máma pokusila zabránit. Nikdy to neudělá.

Odemknu auto, nasednu a zabouchnu za sebou dveře. Nastartuju motor, ale hned neodjedu. Asi minutu jen tak sedím, loktem se opírám o okno, a zatímco přemýšlím, klepu si konečky prstů o čelist.

Vzdychnu, znovu vytáhnu telefon a napíšu zprávu Tiffani. Je lepší ji varovat.

Uvidíme se na party, vyťukám, odešlu zprávu a ve stejné chvíli dupnu na plyn.

PŘED PĚTI LETY

Přinutit se přejít trávník a nastoupit do tátova stříbrného mercedesu je vždycky nejtěžší část dne. Mám ztuhlé nohy, a jak se vleču s očima upřenýma na trávu pod sebou, čím dál silněji svírám popruh svého batohu. Víím, že mě pozoruje, že na mě čeká, a víím, že během té desetiminutové cesty do školy mi toho chce hodně povědět. Mrzí mě, že mu máma ukázala ten dopis.

S očima dosud upřenýma k zemi, abych se vyhnul tátovu vzteklemu pohledu, se natáhnou po klice a otevřu dveře. Vklouznu na sedadlo spolujezdce, položím si batoh do klína a zapnu si bezpečnostní pás. Nespustím oči ze svých tenisek. Dokud táta nevzdychne a nerozjede se, je slyšet jenom vrnění motoru.

Táta zvýší hlasitost rádia, a když uslyší, že ho na dálnici čeká čtyřicetiminutové zdržení, zasténá. Víím, jak strašně nesnáší každodenní jízdu do centra LA, a vážně nepomáhá, že jsem mu hned ráno stihnul zkazit náladu. Je teď vytočenější než obvykle v tuhle dobu. Vypne rádio.

„Takže,“ začne, „na co si to sakra hraješ? Vynecháváš hodiny, protože je ti špatně? Kecy.“

Podívám se na něho koutkem oka. Sleduje silnici před námi a vrtí hlavou. Cítím, jak vzduch kolem nás houstne jeho vztekem. „Mně... mně se tam prostě nechtělo jít,“ povím mu. Zase

lžu, ale zároveň si myslím: *Není to snad zřejmé?* „Je to atletika. Nesnáším běh.“

„Kecy,“ zopakuje. „Pokoušíš se o vzpuru? O to ti jde? Snažíš se dostat do průšvihů, jen abys mě zkoušel?“

„Ne. Ne,“ zajíknu se. Zatahám za roztržený okraj batohu a přemýšlím, co říct, cokoli. „Já se o nic nesnažím. Já jen... no, jde o to, jde o šatnu.“ Skousnu si spodní ret, zadržím dech a zavřu oči. Být k němu upřímný je jediný způsob, jak se dostat z auta živý.

„Co je s šatnou?“

Stisknu oči ještě pevněji. Jen doufám, že se na mě v tuhle chvíli nedívá. Snad dosud upírá oči na silnici. „Ehm. Já nechci... já nechci, aby... já nechci, aby se mě vyptávali.“ Mám sucho v puse a všechna slova se mi lepí na patro.

„Na co by se tě měli vyptávat?“

Prudce otevřu oči a nakloním obličej k němu. „Tati...“ zašeptám. „Ty víš na co.“

„Ne,“ odpoví rezolutně. „Nevím. Nemají se na co vyptávat.“

On si to odmítá připustit. Musí to tak být. Musí to tak být, anebo se zbláznil. „Fajn,“ zamumlám a nechám to být. Dál ožďibuju otrhaný okraj batohu, dokud to ještě nezhorším a batoh se na tom místě úplně neroztrhne. Od chvíle, co jsme se rozjeli, se na mě táta nepodíval. Doufám, že je to proto, že se cítí provinile, a ne proto, že je mu to naprosto fuk.

„Pověz mi,“ ozve se najednou, „ty máš dnes matematiku, že?“

Než stačím přikývnout, prudce dupne na brzdu a zastaví na stopce. Křižovatka je prázdná, ale on zatáhne ruční brzdu a otočí se na sedadle čelem ke mně. Vytrhne mi batoh z rukou a položí si ho na klín. Rozezne ho, zašmátrá uvnitř a vytáhne můj domácí úkol z matematiky, který mám odevzdat příští týden, včetně toho listu roztrženého na tři kusy. Nevím, co hledá, ale ať je to cokoli, chvíli listuje stránkami.

„Až se vrátíš ze školy, okamžitě se posadíš a opravíš si tuhle otázku,“ poručí mi klidně a zvedne jeden kus roztrženého papíru s tou rovnicí, kterou jsem včera vypočítal špatně. „A tohle celé

předěláš.“ Zavrtí hlavou nad roztrženým papírem v ruce, jako bych to byl já, kdo ho roztrhl, a pak celý úkol zmačká v dlani. Zatne pěsti tak silně, že mu zbělají klouby prstů na ruku. Sleduju ho jako obvykle. Jeho chování mě nepřekvapuje. Zahodí můj zmuchlaný domácí úkol do držáku kelímků ve středové konzoli a batoh mi mrští zpátky na klín.

„Ty ostatní stránky jsem si mohl nechat,“ poznamenám, když si zapínám batoh. „Ty nebyly roztržené.“

„Škoda,“ zhodnotí táta, zatímco se pohledem vrátí k silnici před sebou a rozjede se. „Ale můžeš se do toho pustit a udělat všechny otázky znovu. Ber to jako procvičování navíc. Potřebuješ to.“

Ten domácí úkol sestává z třiceti otázek. Všechny je vypracovat mi včera večer trvalo víc než hodinu a při pomyslení, že je budu muset kvůli jediné chybě napsat znovu, zaskřípu zuby, až mě z toho rozbolí čelist. Táta takové věci dělá pořád, a ačkoli už mě to nepřekvapuje, pořád mě to hrozně štve. Nesmím to ale dát najevo, a tak se soustředím pohledem na jedno místo na palubní desce a snažím se tvářit uvolněně. Táta znovu pustí rádio. *Chce pro mě to nejlepší*, připomenu si.

Jakmile zastavíme před Deanovým domem, vždycky se mi uleví. Tehdy se táta začne znovu usmívat a jeho ledový tón zmizí. Během závěrečných pěti minut jízdy do školy se chová úplně bezvadně. Musí. Ve společnosti se tak chová vždycky.

Přední dveře Carterova domu se okamžitě otevrou. Na prahu se objeví Deanův táta, zvedne ruku a zamává nám. Dean se k němu připojí o pár vteřin později a snaží se hodit si batoh na záda. Jeho táta Hugh mu s tím pomůže a oba pak přes trávník zamíří k našemu autu.

Deana bereme do školy, co si pamatuju. Carterovi jsou v podstatě jako naše rodina. Můj táta nás ráno vozí do školy a Hugh nás zase vozí ze školy. Dean otevře dveře a nasouká se na zadní sedadlo, zatímco táta sroluje okýnko a prohodí pár slov s Hughem.

Trochu se na sedadle pootočím a ohlédnu se přes rameno na Deana, který si zapíná bezpečnostní pás. Jakmile pás zaklapne na místo, Dean se na mě podívá, zatne ruku v pěst a nastrčí ji ke mně.

Narazím do ní vlastní pěští a usměju se na něho. Tátu a Hughu skoro nevnímám.

„Už jsi udělal ten projekt do přírodovědy?“ zeptá se Dean a pohodlně se opře o kožené opěradlo. „Uprosil jsem mámu, aby udělala polovinu toho mého.“

„Jo. Já už jsem ho odevzdal minulý týden,“ řeknu mu.

Hugh si odkašle, trochu se sehne a přes tátu zkontroluje Deana i mě. „Tak fajn, vy dva,“ informuje nás, „ve tři na vás budu čekat.“ Když se usměje, je to upřímné. Než ustoupí od auta, ještě nám ukáže zdvižené palce. Mám Hughu rád. Někdy si přeju, aby byl mým tátou on, a ne chlapík, který sedí na sedadle vedle mě.

Táta vyroluje okýnko zpátky nahoru a rozjede se. Rádio už zase hraje, ale ne moc hlasitě, aby mohl dávat na odiv svou příjemnou tvář. Po zbytek jízdy do školy nám klade otázky ohledně dnešního rozvrhu a fotbalového tréninku a ptá se Deana, jak se těší na oslavu svých narozenin, která se koná příští týden. Nevím, co je horší. Táta, když se zlobí, nebo táta, když se snaží být milý. Strašně mě to mate.

Než táta vypne motor za rohem školy, už mám rozepnutý pás a ruku na klíce dveří. Jsem připravený na několik hodin uniknout jeho neustálému nesouhlasnému výrazu. Dean školu nenávidí. Já do ní chodím rád, protože je to jediné místo, kde můžu být aspoň chvíli bez táty.

„Doufám, že se dnes oba budete mít skvěle,“ řekne s tím svým upjatým úsměvem. Otočí se k zadnímu sedadlu a plácne si s Deanem. Pak, když Dean i já otevřeme dveře a vyskočíme na chodník, si rychle upraví manžetu košile.

„Tylere,“ zavolá na mě, než stihnu zabouchnout dveře. Ohlédnu se a zjistím, že se naklonil přes sedadlo spolujezdce a dívá se na mě s neutrálním výrazem ve tváři. Dlouze na mě hledí a jeho výraz se postupně změní. Nakrčí čelo a zkrotí rty do smutného úsměvu. Poprvé za celý týden zahlédnu v jeho zelených očích nepatrný náznak viny. „Tvrdě pracuj,“ zašeptá a polkne. „Mám tě rád.“

Ne, pomyslím si, když se od něho odvrátím a prásknu dveřmi. *Nemáš.*

SOUČASNOST

Než přejedu celé město, je skoro deset. Cestou jsem se zastavil v obchodě s alkoholem a teď mám na sedadle spolujezdce dvě balení piva. O nenačatém balíčku marlborek se ani nezmiňuju. Pokladní přivřel oči nad skutečností, že budu plnoletý až za čtyři roky, ale chtěl za to dvacet babek. Naštěstí jsem věrný zákazník. A vzhledem k vysokému spropitnému, které mu vždy nechávám, nejspíš i jeho oblíbený.

Večírek se koná u nějaké holky jménem Lucy, ke které nedokážu přiřadit žádný obličej. Kaleb tvrdil, že už tam skoro všichni jsou, takže snad nebude vadit, když přijedu dřív, než je zvykem. Nevzpomenou si, kdy jsem naposledy přijel na večírek sám. Vždycky jsem měl po boku aspoň Tiffani. Dnes večer ale budu ten morous, který přijde jen s pivem pod paží, a ne s bandou přátel.

Už je skoro tma. Ploužím se ulicí Stanford na samém okraji města, dokud nedorazím na adresu, kterou mi poslal Kaleb. Před domem už je zaparkovaných několik aut a na verandě postávají dva kluci s kelímký v rukou a lenivými úsměvy na tvářích. Matně je poznávám ze školy. Když zastavím u obrubníku na druhé straně ulice a zhasnu motor, jejich pozornost se přesune ke mně. Nakloní hlavy a pozorně si prohlížejí moje auto. Tvářím se, že si toho nevšímám, ale jejich závistivý pohled mě těší a vždycky těšit bude.

Rozepnu si bezpečnostní pás, pootevřu okno a vpustím dovnitř slabé dunění hudby. Po chvíli se nakloním k vedlejšímu sedadlu a vytáhnu z balení jedno pivo. Nejenom že nikdy nechodím na večírky takhle brzo a sám, ale taky se nikdy nedostavím střízlivý. Z alkoholu, který jsem vypil předtím, už jsem vystřízlivěl a teď se děším myšlenky, že bych měl projít těmi dveřmi bez kapky alkoholu v krvi. Hrát svou roli před davem lidí je mnohem jednodušší, když jsem opilý.

Pomocí zubů otevřu láhev, pořádně si loknu piva a polknu a pak pomalu dopiju zbytek. Prázdnou láhev hodím do přihrádky spolujezdce, ztěžka vzdychnu a přejeďu pohledem ke svému odrazu ve zpětném zrcátku. Oči mi nějak moc září, jejich zelená barva je až příliš živá a můj výraz se mi na můj vkus zdá být dost milý. A tak stisknu rty, zatnu čelist, mírně přimhouřím oči, dokud celý můj pohled nezhrubne a neztvrdne. Teprve pak popadnu klíče, cigarety a pivo.

Vystoupím z auta, šlouchnu do dveří a zabouchnu je. Odložím pivo na kapotu, zastrčím si klíče do zadní kapsy a namísto nich z ní vytáhnu zapalovač. Z balíčku si vezmu cigaretu, vložím si ji mezi rty a zapálím si.

Jeden z těch kluků na verandě si lokne piva a pak zavolá přes trávník: „Přijels na večírek?“

Upřeně se na něho podívám a mezitím dlouze potáhnu z cigarety. Kouř mi několik vteřin plní plíce, a když ho vydechnu, ve vzduchu se vytvoří sloupec kouře a rozmaže mi vidění. „Ne-e. Přijel jsem kvůli výhledu,“ prohlásím s kamennou tváří. To je ale vůl.

Vložím si cigaretu zpátky do úst, chňapnu pivo a přes trávník zamířím k verandě. Jak se blížím k domu, hudba je čím dál hlasitější, ale pořád není ještě tak hlasitá, jak by měla být, což dost jasně značí, že tahle hostitelka pořádá večírek úplně poprvé. To a ještě skutečnost, že dům nevypadá plně.

„Nevěděl jsem, že přijdeš,“ prohodí ten kluk, když přijdu k verandě, kde stojí i se svým kamarádem. Rychle mě přejeďe pohledem

od hlavy k patě, a když si vytáhnu cigaretu z pusy a vydechnu, zadržím dech. Oba jsou příliš mladí, než aby tu byli, a mně začíná vrtat hlavou, že to možná ani nejsou třeťáci. Snad druháci. Brr.

„Tohle je váš první večírek?“ zeptám se s cigaretou v puse. Projdu kolem nich s povytaženým obočím. Poslední věc, po které toužím, je zastavit se a začít se bavit s nějakými zatracenými ubožáky z druhého ročníku. Chci jít dovnitř a podívat se, kdo tam je. Chci si otevřít další pivo. Chci chytit Declana Portwooda.

„Jo,“ odpoví ten kluk. Vymění si s kamarádem zmatený pohled a já se ani nenamáhám potlačit smích. „To je vidět,“ zhodnotím.

Zatlačím do dveří a okamžitě mi do uší dolehne hudba, doplněná smíchem a tříštěním sklenic. Než vejdu dovnitř, otočím se k těm dvěma a opřu se o dveře. Zatímco je zády otvírám dokořán, ušklíbnu se a řeknu: „Chcete radu?“ Odhodím nedopalek cigarety na zem a zašlápnu ho. „Přestaňte postávat tady na verandě a mazejte dovnitř.“

Otočím se zpátky a přivítá mě večírek, kde pro jednou existuje osobní prostor. Není tu nikdo, koho bych okamžitě poznal, kromě známých tváří, které jsem viděl na některých dřívějších večírcích. Víím ale, že Kaleb už je tady, a tak se propletu mezi lidmi v obývacím pokoji a snažím se ho najít. Přestože mi lidé krátce kývají na pozdrav, na nikoho se neusměju a skrz skupinku holek, které mi blokují cestu, zamířím do kuchyně.

„Tylere!“ zavolá na mě Kaleb v okamžiku, kdy ho uvidím sedět na kuchyňské lince. Středový ostrůvek je plný nejrůznějšího chlastu, což z něho činí oblíbené místo v domě. Abych se dostal ke Kalebovi, musím se protlačit davem lidí. „Konečně jsi tady, chlape,“ vyhrkne, a jakmile přijdu blíž, položí mi ruku na rameno. Netáhne z něho jen pivo, ale i tráva. Krví podlitýma očima přejíždí po celé kuchyni, jako by něco hledal. „Kde je Tiffani? Dean? Všichni ostatní?“

„Budou tu co nevidět,“ řeknu. Setřesu ze sebe jeho ruku, odložím balíky piva na linku, z jednoho vytáhnu láhev a otevřu ji. „A co Declan? Je tady?“

Kaleb se loktem opře o kávovar a pokrčí rameny, ale zároveň se na mě vědoucně ušklíbne. Už je pořádně sjetý. „Přijde pozdějc. Tak co si dneska dáš?“ Nakloní se dopředu, povytáhne obočí a ukazovákem dvakrát poklepe na přední kapsu svých džínů. „Nemusíš čekat, než se tu objeví Declan,“ zašeptá tak, že ho přes dunění hudby sotva slyším. „Mám dost i pro tebe.“

Loknu si piva a mezitím ho soustředěně studuju. Občas si říkám, proč Kaleb vůbec chodí na tyhle večírky. Spolu s Declanem už jsou v prváku na vysoké, ale Kaleb pořád vypadá jako čtrnáctiletý kluk, a tak docela chápu, že se víc hodí na středoškolské večírky než na ty, co se pořádají na univerzitě. A Declan je zas se všemi kamarád. Jednou mi řekl, že prvotním pravidlem v obchodní sféře je mít dobré styky.

Zavrtím hlavou a o krok couvnu. „Prozatím nic nepotřebuju. Dej mi vědět, až se ukáže Declan.“

„Aspoň si dej panáka,“ vybídně mě Kaleb a drapne láhev vodky, co má vedle sebe. Je téměř napůl prázdná a otevřená. Kaleb sklouzne z linky a vyčítavě na mě ukáže láhvi. „Proč nejsi opilý?“

„Nejspíš proto, že jsem si dal první pivo teprve před pěti minutami,“ vybafnu a seberu mu láhev z ruky. Má pravdu. Nesmím dopustit, aby mě na večírku viděli střízlivého. To bych nebyl já, a tak si přiložím láhev k ústům a piju, dokud snesu pálení vodky v krku. Nakonec mu láhev vrátím. „Půjdu a podívám se, kdo tu je.“

„Fajn,“ řekne Kaleb a vytáhne se zpátky na linku. I on se napije a chvíli pohupuje láhvi v prstech. „Kdyby sis to rozmyslel, víš, kde mě najdeš.“

Dřív, než si to rozmyslím, rozhodnu se otočit a odejít pryč. Nejraději bych si dal čouda hned teď, ale usoudím, že až přijde Tiffani, budu na něj mít mnohem větší chuť. V tu chvíli ho vážně budu potřebovat, a tak zatím počkám. Vydržím třeba i hodinu, ale musím se nějak zabavit, proto se porozhlédnu po domě a zjistím, kdo všechno tu je. Kaleb je prozatím jediným člověkem, kterého opravdu znám. S pár dalšími lidmi jsem někdy krátce mluvil.

V kuchyni si lidé nalévají pití. V obýváku ho rozlévají. Venku na zahradě začalo šest kluků hrát beer pong. Jsou tak opilí, že se sotva udrží na nohou, o míření nemluvě, a tak se mezi ně ani nepletu. Namísto toho se vrátím do domu, zahodím prázdnou láhev od piva do koše na odpadky a otevřu si další. Všimnu si, že Kaleb zmizel ze svého rezervovaného místa na kuchyňské lince. Tak hlavně že vím, kde ho najdu. Ten kluk na mě nevydržel čekat ani čtvrt hodiny.

S čerstvým pivem v ruce opět vyjdu ven z kuchyně a tentokrát zamířím do patra. Dům není nijak velký, ale to není ani seznam hostů. Nudím se tak strašně, že se rozhodnu spočítat, kolik lidí tu vlastně je. Prozatím jsem došel k číslu dvacet sedm. A zdá se, že nahoře kromě jedné holky, která zvrací v koupelně, nikdo není.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se jí, když strčím hlavu do dveří. Ani nezvedne hlavu z mísy, jen natáhne ruku a ukáže mi zdvižený palec, a tak zavřu dveře a nechám ji na pokoji.

„Tylere? Říkala jsem si, jestli jsi to ty,“ ozve se za mnou hlas. Otočím se a uvidím po schodech vybíhat dívku s opileckým úsměvem na tváři. Znáám ji, ale trvá mi asi minutu, než si vybavím její jméno.

„Ahoj, Naomi,“ pozdravím ji. Nedokážu se přimět k úsměvu, nejspíš proto, že mám pořád tu divnou náladu, proto si jen loknu piva. Nevím, co jí mám říct. Znáám ji z hodin anglické literatury. Sedává v lavici přede mnou a já s ní mluvím jen tehdy, když od ní potřebuju vysvětlit Shakespeara.

„Co tady nahoře děláš?“ zeptá se a zastaví se ani ne půl metru přede mnou. Nakloní se a opře se dlaní o stěnu, aby se tolik neky-mácela. Opilecky se zahihňá, popotáhne si sukni a našpulí pusu. „Neměl bys být dole? Však víš, tam, kde je alkohol?“

Zavrtím hlavou, dopiju pivo a odložím prázdnou láhev na zem. Už si nepamatuju, jestli je to moje třetí, nebo čtvrté, ale to je fuk. Pořád ještě nejsem opilý a začíná mě to štvát. Naomi je v tomhle o kus přede mnou, ale všimnu si, že má prázdné ruce. „Výborný nápad,“ přikývnu. „Dáš si něco k pití?“

„Neměl bys ses věnovat Tiffani?“

„Ještě tu není.“ Mrknu na hodinky na svém zápěstí. Je krátce po půl jedenácté, takže by tu měla asi během půl hodiny být. Děším se představy, že se s ní setkám tváří v tvář, což znamená, že mám jen půl hodiny na to, abych zkonzumoval tolik alkoholu, kolik zvládnu, abych naši hádku, ke které určitě dojde, prožil v opilecké mlze.

„Aha,“ zhodnotí Naomi bez úsměvu. „V tom případě se něco k pití hodí.“

„Co si dáš?“ „Hmm.“ Nakloní hlavu k rameni a předstírá, že si svou odpověď důkladně promýšlí. Nakonec se zazubí a úplně se opře o zeď. „Překvap mě.“

„Fajn. Zůstaň tady.“

Protáhnu se kolem ní a sejdu po schodech dolů, kde mě znovu pohltí muzika. Někdo musel zvýšit hlasitost, protože teď na sebe lidi musí rvát, aby slyšeli jeden druhého. Odstrčím z cesty nějakého kluka a zajdu do kuchyně. Možná nejsem opilý, ale určitě už nejsem střízlivý. Začínám se cítit uvolněně a víc v pohodě, i když nemám po jednom boku Tiffani a po druhém Deana, jak jsem zvyklý.

Kaleb už zase sedí na kuchyňské lince a při hovoru s nějakým klukem vybuchuje smíchy. Když mě zahlédne, mrkne na mě a beze slov naznačí: „Trávu?“ Odmítavě zavrtím hlavou.

Než najdu svoje pivo, je ho polovina pryč. Zůstaly jen čtyři láhve. Na večírcích se to dá čekat, proto si vezmu láhev piva Bud od někoho jiného a otevřu ji. Najdu kelímek a prozkoumám kuchyňský ostrůvek. Zhlédnu krabici Red Bullu, a tak sáhnu po jedné plechovce a její obsah v kelímku smíchám s víc než dvojitým panákem vodky. Pokrčím rameny, zmáčknou plechovku a mrštím ji na linku.

„Tyler,“ zavolá na mě Kaleb, zrovna když se chystám vyběhnout zpátky nahoru. Ohlédnu se přes rameno. Kývne na mě prstem, abych přišel blíž, a tak zhluboka vydechnu a zajdu k němu. „Znáš pravidla,“ připomene mi. Jeho slova trochu splývají dohromady. „Při každém vstupu do kuchyně si dáš panáka.“

Povyťáhnou obočí. Takové pravidlo až doteď neexistovalo, ale nemíním se s ním hádat. Jen idiot by odmítl panáka zdarma. „Tak sem s ním.“ S plnýma rukama přistoupím blíž, zakloním hlavu a pootevřu rty.

Kaleb popadne láhev a zvedne mi ji k ústům. Pak nahne láhev ještě výš a do pusy mi začne proudit vodka. Kaleb ale nezastavuje. Jenom se spokojeně šklebí, a tak polykám a polykám, dokud mě nezačne pálit žaludek. Už to dál nevydržím a zavřu pusy. Kaleb mi vylije vodku za krk a na tričko.

„Takhle se to dělá,“ komentuje, sám se napije a uznale přikývne. Nevím, kolik jsem toho právě vypil, ale jsem rád, že si mou náhlou žaludeční nevolností užívá. Dokud si nejsem jistý, že se nevyzvracím na podlahu, soustředím se na svůj dech.

„Ty jsi debil,“ zamumlám, jakmile se vzpomatuju. Odložím kelímek pro Naomi na linku, povyťáhnou si tričko a osuším si jím krk, pak si prohrábnou vlasy a znovu sáhnou po kelímku. Nevím, jestli bylo v domě od začátku takové horko, ale zničehonic ucítím prudký žár a potřebu dostat se pryč z dosahu dunící hudby a všech těl, která se kolem mě tlačí. Podaří se mi vytrhnout téměř prázdnou láhev vodky z Kalebových rukou a snažím se ji udržet v prstech spolu se svou láhví piva. Kaleb na mě přimhouří oči, ale já na něho jen mrknu. „Znáš pravidla,“ napodobuju ho, zatímco pozpátku odcházím pryč. „Při každém vstupu do kuchyně si bereš láhev s sebou.“

Kaleb zakouklí očima a prohlásí: „Touché.“ Stejně už v ní moc nezbylo. Nejvýš pár panáků. A Kaleb už je natolik opilý a sjetý, že už ji nepotřebuje. Aspoň ne tak nutně jako já.

Cestou skrz obývací pokoj se někdo dotkne mého ramene a řekne *Ahoj*, ale nenamáhám se otočit, protože mám v rukou dvě láhve a kelímek pro Naomi a soustředím se, abych ho nevytil. Naplnil jsem ho až po okraj, takže když do mě někdo strčí, trochu vyleju na koberec. Rychle odejdu, než si toho někdo všimne. Vzhledem k tomu, jak opilý je aspoň polovina lidí kolem mě, se divím, že ten koberec ještě nikdo nepozvracel.

Vyjít zpátky nahoru je úleva. Světla na chodbě jsou pořád zhasnutá, a protože tu nikdo není, je tu parádní klid. Není tu ani Naomi. Nakouknu do koupelny, ale i ta holka z dřívějška je pryč, a tak se vrátím na chodbu a zavolám Naomino jméno. Zní to spíš jen jako otázka. Asi už tu taky není.

„Tady!“ ozve se téměř okamžitě. Nevím proč, ale při pomyslení, že je dosud tady, vydechnu úlevou. S kým jiným bych se měl bavit, když tu kromě Kaleba, který je tak zřízený, že už se jen hloupě křeníní, nikdo známý není?

Kráčím za Naominým opileckým hlasem do pokoje přes chodbu a kolenem jemně otevřu dveře. S drinky v rukou opatrně vstoupím do pokoje. Nepamatuju si jméno holky, co tenhle večírek pořádá, ale vzhledem k plakátům s NFL pochybuju, že tohle je její pokoj. Naomi stojí u prádelníku a studuje plakát s Philipem Riversem.

„Její brácha obdivuje Chargers?“ řekne a s výrazem přehnaného odporu se ohlédne na mě. Její znalosti mě překvapují.

„Vypadá to tak,“ pokrčím rameny. O fotbalu bych se s ní mohl bavit donekonečna, třeba o tom, jak nesnáším Chargers, nebo o tom, proč jsou 49ers lepší, ale namísto toho jen dodám: „Tumáš.“ Přejdu pokoj, zmenším vzdálenost mezi námi a nabídnu jí drink, který jsem jí namíchal.

„Víš,“ zamyslí se, opře se o prádelník a s pohledem upřeným na kelímek přejeđe prstem po jeho okraji, „ty vůbec nejsi takový kre-tén, za jakého tě všichni považují.“ Střelí očima ke mně a setká se s mým pohledem. Ve stejném okamžiku si přitiskne kelímek k ústům a já sleduju, jak pije, a snažím se přijít na to, jestli tu poznámku myslela jako kompliment. Myslím, možná, že ano.

Nejsem si jistý, jak odpovědět, a tak se rozpačitě napiju piva a zeptám se: „Není to moc silné?“

Ale zjevně ne, protože zvedne prst a ještě víc nakloní kelímek. Vypije celý jeho obsah na ex. Jakmile dopije, zhluboka se nadechne, praští jím o prádelník a úplně ho zmačká. „Neptal ses, jestli to není moc silné?“

Zamžourám na ni. Kdo tušil, že Naomi z anglické literatury umí takhle pít? Protože já až doteď určitě ne, a přestože je namol a sotva stojí na nohou, ohromuje mě způsob, jakým do sebe ten drink hodila, zvláště vzhledem k množství vodky, které jsem do něj přimíchal. „Páni,“ hlesnu jen a podám jí láhev s vodkou. Dopije i ji.

„Umí Tiffani pít jako já?“ zeptá se, přistoupí blíž a vyzývavě se na mě usměje. Naštve mě, že vytáhla Tiffanino jméno. Zrovna jsem na ni přestal myslet, takže ve chvíli, kdy se Naomi opře dlaní o mou hrud' a znovu si ke rtům nakloní prázdnou láhev vodky, cítím, jak ve mně roste hněv. Pod očima má rozmazanou řasenku, ale to mi nebrání zahlédnout svůdný výraz, který dominuje jejím rysem. Pootevře rty a obejmeme jimi hrdlo láhve. Oči ani na moment nespustí z těch mých a pomalu přejeđe jazykem kolem hrdla láhve. Potom se ke mně ještě víc přitiskne a hlasem tišším než šepot zamumlá: „Umí?“

Je tak blízko, že z ní cítím alkohol, který zrovna vypila, a tulí se ke mně svým teplým, téměř horkým tělem. V krku mi naroste knedlík tak velký, až mám pocit, že je mi určitě vidět i přes kůži. Namáhavě polknu. Zůstanu stát jako přirostlý k zemi, její tělo vinoucí se k mému mě úplně paralyzuje. „Já myslím, že tohle je... signál, abych šel,“ šeptnu, ale než stačím o krok couvnout, položí mi ruce na čelist a přisaje se k mým rtům.

Vrhne se na mě tak nečekaně a silně, že se zapotácím, ale rychle najdu rovnováhu, chytím ji za pas a přitáhnu si ji ještě blíž k sobě. Pivo, které držím v ruce, ji musí tlačit do boku. Ústy pohybuju v rytmu s jejími. Pohání nás alkohol, který máme oba v krvi. Zajedu jí rukou do vlasů, ale má je hrozně zacuchané, takže ji za ně jen tahám. Přejíždí mi rukama po hrudi, sevře do dlaní moji košili a já ji dál tisknu k sobě. Chutná jako vodka, kterou právě vypila, a mně to vůbec nemyslí. Něčí tělo na mém znamená tak příjemné rozptýlení, že to nedokážu zastavit. Nechci. Mám rozptýlení rád.

Naomi mi skousne spodní ret. Nejspíš je to její pokus, jak mě svést, ale kouše mě příliš silně a dlouze a já mám po chvíli pocit, že

mi ho prokousla až do krve. Nemám ale čas zkoumat, jestli krvácím, protože mi Naomi zajede rukama pod košili a začne mě hladit po nahé hrudi, dokud se prsty nezahákne za lem mých džínů.

Ztuhnu, pevně sáhnu po jejích zápěstích a odtáhnou je pryč dřív, než se rukama dostane ještě dál. Odtrhnu své rty od jejích, ale oči nechám zavřené. Snažím se pochopit, co děláme, a teprve potom se na ni, zatímco ztěžka dýchám, podívám. „Naomi...“ zašeptám a zavrtím hlavou. „Já nemůžu.“

Drsně vytrhne zápěstí z mého sevření a zatváří se otráveně. „Proč?“

„Ty víš proč,“ řeknu tiše, vzdychnu a prohrábnu si vlasy. Odvrátím se od ní, přeždu k posteli, posadím se na ni a odložím láhev piva na noční stolek.

Už jsem to udělal dřív, ale jen tohle. Nikdy toho nebylo víc. Nemohl jsem. Možná se občas chovám jako idiot, ale zas takový idiot ještě nejsem. Třebaže mi Tiffani dělá ze života peklo, třebaže většinou náš vztah jen hraje, třebaže nemilujeme jeden druhého, nikdy bych se ji neodvážil podvést.

Naomi namíří ke mně, na koberci přede mnou klesne na kolena a úmyslně na mě zamrká zpod svých řas. Její svůdný výraz už mě ale nevzrušuje. Naopak, spíš mě odpuzuje, zvláště když prohlásí: „Tiffani se to nikdy nedozví. Já jí to nepovím a ty taky ne, takže o co jde?“

„Naomi,“ zopakuju, tentokrát však důrazněji, protože už mě to otravuje. Když mi položí ruku na koleno, spěšně ji setřesu. „Ne.“

„Fajn,“ dopálí se. Zvedne se ze země a postaví se na nohy, zakymácí se přede mnou a upraví si vlasy. Pak se ušklíbne a vpálí mi do tváře: „Stejně jsem se vsadila jen o to, že se s tebou budu muchlovat.“ Poté se otočí a vyjde ze dveří.

Hledím za ní se zařatou čelistí. *Co to sakra bylo?* Zasténám, vjedu si oběma rukama do vlasů a padnu zády na postel. Chvilí zírám na strop a snažím se uklidnit a pravidelně dýchat, ale záhy začnu přemýšlet, kolik je asi hodin. Dunění hudby, která zní zezdola, je těžké ignorovat. Víím, že nemůžu zmizet na moc dlouho. Měl bych

být v kuchyni, dávat si panáky a taky je nalévat druhým, protože přesně to na večírcích dělávám. Rozhodně se neschovávám nahoře.

Znovu se posadím, vzdychnu a konečně se vzpamatuju. Musím si v duchu připomenout, že odteď musím každého druháka, kterého potkám, sjet zlostným pohledem, na holky se usmívat jen velmi krátce a vybuchnout smíchy vždy, když někdo poví třeba i málo legrační vtip. Musím si připomenout, že musím být přesvědčivý a hrát svou roli co nejlíp.

Než vyjdu z pokoje, upravím si košili a prsty se pokusím zkrotit své vlasy, abych nebyl tak rozčuchaný. To by vyvolalo podezření. Málem posbírám prázdné kelímky a láhev od vodky, které leží na koberci, ale Tyler Bruce po sobě nikdy neuklízí, proto rychle dopiju pivo a odhodím prázdnou láhev na podlahu.

Cestou ke dveřím si poprvé všimnu svítícího budíku, který stojí na prádelníku. Je přesně čtvrt na dvanáct a já nepochybuju, že Dean, Meghan a Jake už jsou tady. Ale je tu i Tiffani, a ze setkání s ní mám hrůzu, hlavně teď.

PŘED PĚTI LETY

Tátovo auto zmizí sotva vteřinu poté, co zavřu dveře. Jsem rád, že se tu nikdy příliš nezdržuje. Čím rychleji je pryč, tím dřív si budu moct s úlevou vydechnout. S uvolněnými rameny a celým tělem se připojím k Deanovi a společně přejdeme školní areál. Do první vyučovací hodiny nám zbývá ještě deset minut, a tak se jen tak poflakujeme kolem, opíráme se o skříňky a čekáme na zvonění. Mám jenom pár přátel, ale usmívám se i na ostatní spolužáky, kdykoli je potkám, a oni mi někdy zamávají nazpátek. V usmívání jsem dost dobrý, daří se mi to i ve chvílích, kdy na to nemám náladu.

„Tamhle je Jake!“ zvolá Dean a ukáže směrem k ředitelně. Zrychlí, a tak s ním udržuju krok a pohledem pátrám po Jakeovi. Když ho zahlédnu, už kráčí k nám.

„Jsem tu už od půl osmé, protože moje máma musela jet dřív do práce,“ postěžuje si, když se zastaví před námi. Dnes ale vypadá jinak než jindy. Nakloním hlavu k rameni a důkladně si ho prohlédnu. Blondáté vlasy má pořád stejně střapaté a dlouhé tak, že mu jako obvykle zakrývají oči. Na sobě má svou oblíbenou modrou mikinu. Ale když dodá: „Musel jsem si promluvit s tím divným klukem z gymnastiky,“ zaregistruju, že trochu šišlá a že má na zubech nějaký kov.

„Ty máš rovnátka?“ zeptám se.

„No jo,“ přitaká Jake, jako by na ně úplně zapomněl, přestože je na zubech nemá ještě ani čtyřicet hodin. Široce se zazubí, aby je pořádně ukázal. „Co si o tom myslíte?“

„Proč sis vybral zelenou barvu?“ nechápe Dean.

„Protože se mi zelená líbí, vole,“ odpoví Jake a pak ho praští do ramene.

Jakea známe něco málo přes rok, vlastně od té doby, co jsme přešli na druhý stupeň základní školy, ovšem připadá nám, jako bychom ho znali odjakživa. Líbí se mi, že už nejsme jen dva, ale tři. Všichni zbožňujeme fotbal, nenávidíme matiku a až příliš mnoho času trávíme hraním Madden NFL na PlayStation 2.

„Představte si, že mi málem vypáčili sanice!“ rozpovídá se Jake, když se vydáme ke svým třídám. Moc pozorně ho neposlouchám. Opět se cítím strašně vzdálený a obklopuje mě pocit naprostého vytržení. „Můj zubař je drsoň, ale táta se na něho rozkřikl a nedovolil, aby mi roztrhl pusu. A teď musím jíst celý den jen polévku.“

Zaletím pohledem k Jakeovi. Neustále moc mluví, pořád dělá z komára velblouda, ale tentokrát zaujal mou pozornost. „Tvůj táta nedovolil, aby tě to bolelo?“ vyhrknu bez přemýšlení. Vždycky mě zajímá, jak je to s ostatními rodiči. Kdyby se jednalo o mě, táta by zakoulel očima a poručil by mi, abych se pochlapil.

„Ehm, jasně. Tvůj by to dovilil?“ zeptá se Jake bez váhání a pak se teatrálně chytne za obličej. „Strašně mě bolí čelisti! Nemůžu dýchat! Vůbec bych neměl být ve škole. Trpím!“

Vypnu, svěším hlavu a sklopím oči k zemi. Na chodbách je živo. Lidé hulákají, smějí se, strkají do mě a tlačí mi na zvětšující se modřinu na mém rameni.

Jake neví, co je to bolest. Jake netuší, jak těžké je neškubnout sebou pokaždé, když se vás někdo dotkne. Jake nechápe, co je skutečné utrpení. Žárlím na něho i na Deana, na všechny lidi, kteří se kolem mě smějí a kteří se vrátí večer domů a nebudou mít pocit, že jim srdce málem vyskočí z hrudi pokaždé, když se ocitnou poblíž svého táty.

„Nemáš náhodou přírodovědu?“ zeptá se Dean. Zvednu hlavu a uvědomím si, že právě mjííme mou třídu. Vůbec si nepamatuju uplynulých pět minut. To se mi stává docela často.

„Sakra. Jo.“ Prudce se zastavím a otočím se ke dveřím. Modřina na rameni mi pořád bolestivě pulzuje. „Uvidíme se při obědě, lidi.“

Přírodověda je fajn. Je to předmět, ve kterém se dá nejsnadněji utéct do vlastního vnitřního světa, hlavně proto, že každých dvacet vteřin někdo mávne rukou ve vzduchu a požádá slečnu Fitzgeraldovou o další vysvětlení nějakého bodu, o kterém už minimálně pětkrát hovořila. A tak sedím na svém místě u okna s loktem opřeným o lavici a bradou položenou v dlani a skrz zaprášené sklo upřeně zírám na školní hřiště. Je prázdné, na flekatý trávník svítí slunce a já se přestanu dívat. Pořád mám otevřené oči, ale ve skutečnosti tam nejsem a nic nevidím. Úplně vypnu a učitelčin hlas zeslábne natolik, že mě po chvíli obklopuje jen ticho. Líbí se mi to. Líbí se mi to ticho a klid, protože se díky tomu cítím sám. Protože se díky tomu cítím v bezpečí.

Na mysl mi znovu přijde Deanův táta, Hugh. Za pár hodin na nás bude čekat před školou ve svém nákladáku. Bude se usmívat a s rukou ve vzduchu nám zamává, jen pro případ, že jsme si ho nevšimli. Pak vystoupí z auta a přivítá se s námi. Dean nemá rád, když to jeho táta dělá. Připadá mu to trapné, ale mně se naopak moc líbí, jak na nás Hugh čeká. Vždycky mě poplácá po zádech, stejně jako Deana, a přestože je to naprosto šílené, rád si představuju, aspoň na vteřinu, že Dean a já jsme bráchové a Hugh je můj táta. To by bylo skvělé. Kdybych pokazil domácí úkol, Hugh by se nikdy nerozčílil, tím jsem si jistý. Nezvýšil by hlas, ani by nenapřáhl pěst. Vím, že by mě měl rád.

Svého tátu mám rád, ale ne vždy. Většinu času ho nenávidím. Možná bych mohl utéct. Zrovna teď bych mohl vyklouznout ze

školy, nasednout na autobus, který by mě přivezl na nádraží, a pak skočit na vlak a odjet někam, kam by jízdenka nestála víc než pět babek. Což je vlastně nikam.

„Tylere,“ ozve se odněkud zprava hlas slečny Fitzgeraldové. Probudím se ze svého obluzení a opět věnuju pozornost jí. Tyčí se nad mou lavicí s rukou v bok a nesouhlasným výrazem ve tváři. „Mohl bys svým spolužákům prozradit, co tam venku vidíš tak zajímavého?“

„Ehm.“ Oči všech spolužáků se upírají na mě a škodolibě se smějí mé směle, že jsem se nechal chytit. Úporně se snažím v mozku najít nějakou odpověď, ale co jí můžu říct? Rozhlédnu se po vyčkávajících tvářích svých spolužáků. Víím, na co čekají. Čekají, až se pod tím tlakem zlomím, ale to já nedopustím. Nikdy. Ne tady, ne ve škole. Za žádnou cenu nedám najevo ani náznak slabosti.

Skloznu po židličce trochu níž, pokrčím rameny a líně pohlédnu na slečnu Fitzgeraldovou. „Nemůžu za to, že je ta tráva zajímavější než váš výklad,“ řeknu nakonec otráveným hlasem. *A hlavně je mi to fuk*, pomyslím si a tlumený smích, který se rozléhá po celé třídě, mě naplní uspokojením. *Rozptyl je, aby nepoznali, na co doopravdy myslíš.*

Slečna Fitzgeraldová stiskne rty. Zahlédnu jí v očích záblesk zklamání, který tak dobře znám. Většina mých učitelů se na mě v poslední době dívá stejným pohledem. Ještě před rokem jsem byl zticha. Měl jsem skloněnou hlavu. Zapisoval jsem si poznámky, jak nejrychleji jsem mohl. Snažil jsem se ze všech sil. Ale teď? Nevidím důvod. Bez ohledu na to, jak moc se snažím, táta nikdy není spokojený. Je o tolik jednodušší se prostě na všechno vykašlat.

„V tom případě možná raději počkáš venku,“ navrhně slečna Fitzgeraldová. Založí si ruce na hrudi, zacuká rty a významně ukáže na dveře.

Navenek nedám nic najevo, jen zakoulím očima a usklíbnu se, uvnitř se však cítím provinile. Mám slečnu Fitzgeraldovou rád, a tak se jí nedokážu podívat do očí. Vstanu ze židle a propletu se mezi lavicemi. Mí spolužáci se pobaveně kření. Abych všechny roz-

veselil ještě o trochu víc, cestou ven za sebou až příliš hlasitě zavřu dveře.

Na chodbě je ticho a taky to tam páchne. Do konce vyučování už zbývá jen čtvrt hodiny. Asi pět minut přecházím sem a tam a modlím se, aby táta nezjistil, že mě učitelka právě vykopla ze třídy. Před několika měsíci mě pan Tiller za odmlouvání vyrazil z hodiny matematiky. Tenkrát jsem si myslel, bůhvíjak to není legrační. Říkal jsem si, že je to super. Netušil jsem ale, že pan Tiller ještě to odpoledne zavolal tátovi. Ten na mě čekal doma a málem přitom vybuchl vzteky.

Byl to hrozný večer.

Teď už mám stupnici, kterou jsem sám vymyslel.

Jsou úžasné večery, takové, jaké by měly být všechny. Tehdy se na mě táta usmívá přes celý obývací pokoj, a když se máma nedívá, tajně mi posílá plechovky s pitím. Jsou to večery, během nichž se spolu smějeme. Přestože jsou takové večery velmi vzácné, vždycky přemýšlím, jestli se náhodou věci nezačaly měnit k lepšímu.

Pak jsou dobré večery, během kterých se nestane vůbec nic. Dobrý večer je takový, kdy se táta o nic nezajímá, většinou se hrbí nad svými papíry u kuchyňského stolu, ohryzává konec pera a nohou vyťukává nekonečný rytmus.

Jsou ale i špatné večery. K nim dochází až příliš často. Špatný večer začíná v okamžiku, kdy něco zkazím, kdy udělám něco, co podle táty není dost dobré. Špatné večery už dokážu zvládnout. Zůstávám k nim zcela netečný. Obvykle zavřu oči, abych se na něho nemusel dívat. Namísto toho zírám do tmy a přemýšlím, jestli je máma v pořádku, když takhle do noci zůstává sama v kanceláři, dumám, jestli se Jamiemu podařilo dostat na další úroveň v jeho počítačové hře, uvažuju, jestli se Chase baví u svých komiksů. Dřív jsem chtěl jen vědět, kdy táta skončí, ale teď už je mi to fuk.

A pak je tu nejvyšší bod na mé stupnici, a tím je opravdu, opravdu hrozný večer. V takový večer tátou vůbec nepoznávám. Obvykle mě nevyděsí, ale v opravdu, opravdu hrozném večeru šílený, rozzu-

řený výraz v jeho zelených očích způsobí, že se roztřesu strachy. Při takovém večeru je k nezastavení. Poslední večer tohoto druhu, k němuž došlo asi před měsícem, mám dosud v živé paměti. Bylo to tehdy, když mi táta už podruhé zlomil zápěstí. Ani si nepamatuju, proč se na mě tak strašně zlobil, protože jsem byl většinu času v bezvědomí. Máma si myslí, že jsem spadl ze schodů. Kéž by. Kdyby znala pravdu, zlomilo by jí to srdce. Mrknu na své ruce. Zvednu levačku a párkrát zatočím zápěstím. Pořád mě ještě pobolívá, ale už se to zlepšuje. Vzdychnu a opřu se o zeď, sklouznu na zem a zavřu oči. Jsem příšerně unavený. Unavený z neustálého přemýšlení. Unavený z vymyšlení nových způsobů rozptýlení. Přitáhnu si kolena k hrudi a snažím se dostat všechny myšlenky z hlavy. Namísto toho se soustředím na zvuk kroků v dálce. Blíží se ke mně, jsou stále hlasitější, už jsou u mě a zastavují.

„Vykopli tě ze třídy?“ zeptá se hlas.

Otevřu oči a zvednu hlavu. Očima schovanými za velkými kulatými brýlemi mě zvědavě pozoruje Rachael Lawsonová. Blondaté vlasy má stažené do ohonu, ale pár volných pramenů jí rámuje obličej. Chodíme spolu na některé předměty. Někdy se spolu jen tak poflakujeme. Řekl bych, že jsme přátelé.

„Jo,“ přikývnu. Honem rychle zpátky k bezva klukovi Tylerovi. Teď nesmím být Tyler, který nad sebou tolik hloubá a který se nechá mlátit. Ten kluk je ubožák. Být jím se mi nelíbí. „Odmlouval jsem slečně Fitzgeraldové. Moc ji to nenadchlo.“

„Ty jsi blázen.“ Rachael nade mnou zavrtí hlavou a pak se smíchem odejde.

„To se vsaď, že jsem!“ zavolám za ní. Jo, tak to je. Jsem blázen, protože se chovám jako někdo, kým nejsem, víceméně. Nevzpomínám si, kdy jsem s tím začal, ale je to čím dál příjemnější. Tenhle Tyler se mi vážně začíná líbit, přesto, sotva je Rachael z dohledu, jsem zase sám sebou.

Sedím na podlaze, zády se opírám o zeď, modřina na rameni mě bolí a myšlenky v mé mysli už zase víří naplno.

SOUČASNOST

Jak scházím ze schodů a hudba hraje stále hlasitěji, zjišťuju, že mám problém udržet rovnováhu. Moje nohy nefungují, jak bych chtěl, a tak schody sejdu po jednom a jako ten největší ubožák se přitom držím stěny, abych neupadl. Víím, že vypadám jako sjetý, ale ještě nejsem. Prostě jen ve tmě špatně vidím, takže sejít celé schodiště mi trvá asi dvě minuty, protože se ve své opilosti nedokážu pořádně zorientovat a vždycky musím upřeným pohledem nejdřív zjistit, kam šlápnout. Teprve pak se ocitnu zpátky v obývacím pokoji.

Připadá mi, že v domě je teď mnohem víc lidí, ale možná se mi to jen zdá. Vodka, kterou jsem vypil příliš rychle, mě má ve svých spárech. Určitým způsobem se cítím lehčeji, ve větší pohodě, ale zároveň si uvědomuju, že se musím vyhnout Naomi a že musím najít Kaleba. Kdybych narazil na Declana, bylo by to ještě mnohem lepší.

Zvednu hlavu a pokusím se proplést davem do kuchyně, ale nedojdu daleko a do někoho narazím. Šlapu mu po nohou, takže ten dotýčný nesouhlasně zamlaská a odstrčí mě stranou. Omluvně zvednu ruce a snažím se tvářit kající, i když je mi to úplně šumák, ale pak přimhouřím oči a zjistím, že je to Rachael.

„Bože, Tyler,“ zamumlá, opovržlivě se na mě zamračí a zastrčí si pramen blondatých kudrnatých vlasů za ucho. „Namol ještě před půlnocí. Žádné překvapení.“

„Rád tě vidím,“ vypálím. Měl bych ji mít rád. Ona by měla mít ráda mě. Tvrdíme o sobě, že jsme přátelé, ale ve skutečnosti jimi nejsme. Známe se už od základní školy, jenže ona mě asi od prváku na střední nesnáší. Zjevně nehodlá snášet moje debilní chování jako všichni ostatní. To jsou její slova, ne moje. Její opovržení mi ale nevadí.

Rachael si usrkne ze svého drinku brčkem, aby si nerozmazala rtěnku, a svýma výrazně nalíčenýma očima mě dál zlostně pozoruje. „Takže,“ promluví a nakloní se blíž, „co to s tebou předtím bylo?“

Povytáhnu obočí a o krok od ní couvnu. Nemám páru, o čem to mluvím. Vždyť jsem ji u Tiffani neviděl. „Cože?“

„Na tom grilování,“ objasní Rachael a nakloní hlavu k rameni. Hudba duní tak hlasitě, že je sotva slyším. Většinu času ji ani slyšet nechci. „Když jsi tam tak vtrhnul?“

Aha. Tak o tom mluvím. O grilování. Překvapuje mě, že tam vůbec šla. To není její parketa. „Ty jsi tam byla?“

„Jo. Tvoje máma mě pozvala, abych se seznámila s Eden.“

Zamžourám na ni. To jméno už je tu zas. To je ta holka. V duchu se ji pokusím představit, ale nějak si nemůžu vzpomenout, jak vlastně vypadá. Pamatuju si ovšem ty rty a ten hlas. Na to se zapomenout nedá. Mrzí mě, že si nedokážu vybavit jasnější podobu, ale kalí se mi myšlenky. „Eden?“ „Tvoje nevlastní sestra?“ připomene mi Rachael a zakoulí na mě očima. Téměř soucitně stiskne rty a přejeje mě pohledem od hlavy k patě a zase zpátky. Potom potřese hlavou, jako by mě litovala. Nesnáším, když to tak lidé dělají. „Mimočodem, myslí si, že jsi trouba, takže má skvělý odhad na lidi. Ale to je jedno, užij si dnešní večer, Tylere. Vypadá to, že už sis ho užil až příliš.“ Jeví se mi strašně vzdálená, jako by odpojená, ale vím, že to tak vnímám jen díky alkoholu.

„Rachael.“ Obrátí se k odchodu, ale já se natáhnu po její paži. „Je tu Tiffani?“

„V kuchyni,“ řekne Rachael, pak setřese mou ruku a zmizí.

Ještě pár vteřin stojím v obývacím pokoji. Nebo pár minut. Nemůžu se soustředit na nic jiného než na Tiffani. Musím ji najít

a musím vyřešit tu věc, kvůli které jsme se zkrraje večera pohádali. Naše hádky nikdy netrávají moc dlouho. Na to nemáme ani jeden dost sebevědomí. Nejsme stvořeni k životu o samotě. Ona mě po svém boku potřebuje skoro stejně tak jako já ji, takže se k sobě obvykle do čtyřiařiceti hodin vrátíme a pokračujeme v naší show. Aspoň doteď to tak vždycky fungovalo.

Promnu si spánky a zhluboka se nadechnu. To mi jde. Hraní mi jde. Teď musím být milý a okouzlující, musím se tvářit omluvně a přesvědčivě, i když to tak vůbec necítím.

Propletu se mezi lidmi v obývacím pokoji. Obličeje, které kolem sebe vidím, mi připadají neskutečně vzdálené. Zastavím se až při vstupu do kuchyně a hledám její modré oči. Setkají se s mými z opačného konce místnosti, kde se Tiffani právě zářivě směje nějakému Deanovu vtipu. Její pohled okamžitě ztvdne, Tiffani stiskne rty a podívá se jinam. Pomalu a rozvážně a s bradou nahoře si z láhve vína, kterou přinesla na večírek, nalije sklenici.

Zamířím k ní. Jak procházím kolem Meghan, mírně ji odstrčím z cesty. Tiffani mě upřeně pozoruje přes okraj sklenice, a zatímco polyká víno, snaží se nesvrážit obličej. Víno nesnáší. „Tiff...“ oslovím ji a sáhnu po jejím volném zápěstí.

„Tylere!“ vykřikne a okamžitě nasadí široký úsměv. Je nucený a tak falešný, že je mi z něho mdlo. *Co pak to nikdo jiný nevidí? Co pak nikdo jiný nevidí, že je to jen jako? Že to jen hrajeme?* Položí mi paži kolem krku, přitáhne mě k sobě a přitiskne své rty k mým.

Její ústa chutnají mátou a levným vínem, které právě vypila. Zaplete mi prsty do vlasů na zátylku, silně mě za ně zatáhne a kousne mě do spodního rtu, aby mi dala najevo, jak se na mě zlobí. Já jí ovšem polibek oplatím, protože máme diváky. Dokonce ji drapnu kolem pasu, jako bych věděl, že po tom touží.

Nakonec je to ona, kdo se odtáhne jako první. Nuceně se na mě usměje, ale já jí na očích vidím, že mě tím jen provokuje. S rukama kolem jejího pasu zabořím obličej do křivky jejího krku a zamumlám do její horké kůže: „Musíme si promluvit.“

Její modré oči se znovu setkají s mýma. Nenápadně přikývne a vloží mi ruku do dlaně. Kaleb nás soustředěně pozoruje a škodolibě se přitom ušklíbá, a když si Tiffani přehodí vlasy přes rameno a začne mě táhnout ke dveřím, dokonce i Dean má zjevně co dělat, aby neprotočil panenky. Tiše ji následuju. Pořád ji držím za ruku, hlavně proto, abych neztratil rovnováhu. Mám strašně těžkou hlavu.

„Za minutu jsme zpátky,“ zavolá Tiffani přes rameno, jako by snad někoho v téhle zatracené kuchyni zajímalo, co děláme, a pak otevře dveře a mě udeří do tváře čerstvý vzduch.

Sakra, pomyslím si. Jsem fakt opilý. Jednou rukou popadnu Tiffani za rameno, druhou si přitisknu k čelu a zapřemýšlím nad tím, jestli se mi takhle točila hlava už od začátku dnešního večera. Nedokážu to říct, ale vím, že se se mnou točí zadní dvorek. Tiffani od sebe odstrčí mou ruku a já, ve snaze udržet rovnováhu, se chytám vzduchu, dokud se neopřu zády o zeď domu. Zhluboka se nadechnu a pokusím se znovu setkat s Tiffaniným pohledem.

Teď už nemusíme nic hrát, proto je její úsměv pryč. Založí si ruce na hrudi a sleduje mě přimhouřenýma očima. Nemělo by mě překvapovat, že je na mě pořád naštvaná, ale myslím, že není nejvhodnější čas to řešit. Ne, když jsem v takovém stavu. Mám však snad jinou možnost? Pořád se na ni zlobím, že začala mluvit o mém tátovi, ale je pro mě něco jako berlička. Je součástí dokonalého života, který se snažím předvádět a který nechci ztratit. Kromě toho jde i o sex. Jen kvůli němu stojí za to se omluvit.

„Je mi líto, že jsem ti dnes utekl,“ začnu. Vůbec mi to není líto, vážně, ale vím, co chce slyšet. Chce, abych žadonil o odpuštění. To uspokojí její ego. A tak, přestože jsem namol a vidím ji jen jako rozmazanou skvrnu, nasadím předstíraný omluvný výraz, a dokonce i provinilý pohled v očích.

„A taky že jsi mrštil svým pivem o stěnu v mém pokoji,“ připomene mi Tiffani. Vydechne a odvrátí pohled. Zadívá se do tmy na zadním dvorku. Je napjatá, dochází jí trpělivost, a tak musím ještě víc zabojovat.

„Jo, to taky.“ Udělám krok vpřed, dost nejistý, a sáhnu po jejím zápěstí. Snažím se ji přimět, aby se na mě podívala, ale odmítá se vzdát. „Zlato, omlouvám se. Ty víš, jaký jsem. Přeháním. Měla jsi plné právo na mě křičet.“ Chci ji upozornit, aby přede mnou už nikdy nemluvila o mém tátovi, ale vím, že bychom se zase začali hádat, a upřímně, mně se o tom vůbec nechce zmiňovat. Tiffani umí být v tom směru krutá. Moc dobře ví, že o něm nesmí mluvit, ale zároveň ví, že je to moje slabé místo.

Vrátí se pohledem ke mně a její oči okamžitě zjihnou. Tiffani vzdychne: „Víš, Tylere, ty jsi možná idiot, ale já tě mám opravdu ráda. Aspoň natolik, že kdyby ses zapletl s drogami víc, než už zapletený jsi, musela bych to někomu oznámit,“ prohlásí jakoby nevinně, ale přitom s jemnou narážkou, že kdyby musela, klidně mi zničí život. Dokud řídí každý můj pohyb a ujišťuje se, že všechno, co řeknu a udělám, přesně odpovídá tomu, co chce, pak mezi námi neexistuje žádný problém. Podívá se na mou ruku na svém zápěstí, nesouhlasně zavrtí hlavou a odtáhne se ode mě. „Co dobrého bych z toho měla, kdybys skončil ve vězení nebo v márnici? Chci říct, podívej se na sebe. Jsi namol. Jsi i sjetý?“

„Ne,“ opáčím. Pro jednu fakt nelžu. Znovu se pokusím chňapnout po Tiffanině zápěstí a tentokrát se neodtáhne. Přistoupím blíž, vezmu ji za bradu, zvednu jí hlavu a přinutím ji, aby se na mě podívala. Líbí se jí, když to dělám. „Jen jsem zase moc pil.“

Asi minutu zůstane zticha a jen studuje moje oči. Nejspíš měří velikost mých zorniček. Po chvíli se znovu zamračí. „Že jsi vážně neuvažoval o tom, že pomůžеш Declanu Portwoodovi?“

A už je to tu zas. Otázky, na které nechci odpovídat. Ustoupím od ní, zastrčím si ruce do předních kapes svých džínů a pokrčím rameny. Svěším hlavu. „Já nevím.“

„Proč, Tylere? Ty přece nepotřebuješ peníze.“ Zatne zuby a přehodí si vlasy přes rameno. Upřeně sleduju, jak zhluboka dýchá, a najednou mám pocit, že mě má možná opravdu trochu ráda. „Vážně chceš být ve vězení za prodej drog, zatímco my ostatní pů-

jdeme studovat, budeme chodit na večírky a získávat diplomy? Jestli to uděláš... jsi naprostý šílenec. Řekni Declanovi, ať si najde někoho jiného.“

Nemám energii na další hádku na tohle téma, a tak udělám, co umím nejlíp. Vzdám se a nechám ji vyhrát. Stejně to nemá smysl. A kromě toho mám strašnou chuť se zase napít. „Máš pravdu,“ povím jí. „Neudělám to. Byla hloupost o tom vůbec uvažovat.“

Tiffani se rozzáří. „Přísaháš, Tylere?“

„Přísahám, a teď pojď sem.“ Laškovně jí položím ruce na ramena, stisknu ji a přitáhnu si ji k sobě. Omotám paže kolem jejího drobného těla, přitisknu si ji k hrudi a položím jí bradu na temeno hlavy. Očima se zaměřím na bod v dálce a snažím se udržet rovnováhu, abych neupadl a nestrhl ji s sebou. „Tohle je lepší než hádka, co říkáš?“

„Mm-hmm,“ souhlasí do mé košile, vzápětí se však z mé náruče vyvine. „Ale rozmazáváš mi make-up.“

Převrátím oči, z čehož se mi zatočí hlava, až málem upadnu, a pak ji políbím.

PŘED PĚTI LETY

Hughův nákladák je zaparkovaný naproti přes ulici. Uvidím ho na míli daleko, ale jen proto, že po něm zoufale pátrám. Dean kráčí vedle mě. Vyšli jsme ze školní budovy a teď přecházíme školní areál. Dnešek vůbec nebyl tak hrozný a skutečnost, že nás přijel vyzvednout Deanův táta, to ještě vylepšuje. Možná mě vykopli z hodiny přírodovědy, ale zúčastnil jsem se hodiny tělocviku a přežil jsem, takže byl dnešní den v pořádku. Jen doufám, že to tak zůstane.

„Proč musí vysedat z nákladáku?“ zasténá Dean, když Hugh otevře dveře a vystoupí ven. Samozřejmě, že se usmívá. Je rád, že nás vidí. Když zvedne ruku do vzduchu, Dean zaskučí. „Á, sakra. Zabij mě dřív, než to někdo uvidí.“

Nechápu, proč je to Deanovi tolik proti srsti. Můj táta by nikdy nevystoupil z auta, aby mě pozdravil. Neusměje se, ani když nastupuju. Proto mi Hugh připadá bezva. Na oplátku mu ukážu zdvižené palce. Dean po mně střelí postranním pohledem, kterým vyjadřuje své znechucení nad mojí zradou, ale mně je to jedno. On si vůbec neuvědomuje, jaké má štěstí.

„Ahoj, kluci!“ pozdraví nás Hugh, sotva přijdeme blíž. Na bradě má šmouhu od oleje, takže nejspíš jede přímo z práce. Má svou vlastní dílnu a moc si přeje, aby Dean, až bude starší, jednou praco-

val s ním. I můj táta chce, abych s ním jednou pracoval. Proto na mě tak strašně tlačí, ale já ani nevím, jestli o to stojím.

„Tati, prosím, přestaň mi dělat ostudu,“ požádá ho Dean, otevře dveře nákladáku a vyšplhá dovnitř. Já jdu hned za ním. Usadím se na zadní sedadlo a zapnu si pás.

„Dělat ti ostudu?“ zopakuje po něm Hugh s hraným zděšením, když za námi nastoupí do auta. Podívá se na Deana široce otevřenými očima, pak se nakloní blíž a rozcuchá mu vlasy. „Nikdy.“

„Přestaň!“ Dean mu odstrčí ruku a nasupeně se obrátí k oknu. Nevím, jestli se stydí jen proto, že jsem tu já, ale přeju si, aby poznal, jak mu závidím. Minulý týden mě táta popadl za vlasy a táhl mě za ně přes celou kuchyň. Takže jestli Deanovi připadá, že mu táta dělá ostudu, když na něho zamává a rozcuchá mu vlasy, já bych si takovou ostudu nechal líbit každičký den.

„Ale no tak, uvolni se, Deane,“ usměje se Hugh. Nastartuje motor, který se s řevem probudí k životu, zapne si bezpečnostní pás a přes rameno se ohlédne na mě. „Ahoj, Tylere. Nechceš zůstat u nás a zahrát si fotbal? Jak to zní?“ Usměje se na mě a svůj úsměv, na rozdíl od mého táty, vůbec nepředstírá.

„Opravdu?“ zeptám se. Zahrát si s Deanem zní dobře, i když moc dobře vím, že musím napsat domácí úkoly. Ale žádný z nich není na zítřek...

„Opravdu,“ potvrdí Hugh a rozjede se. „Dám vědět tvým rodičům.“

Přestávku si uděláme až ve chvíli, kdy nám Deanova máma přinese džus. Téměř bez dechu si lehneme na trávník a zíráme na oblohu. Mrknu stranou na Deana. „Co kdybychom byli bráchrové?“ zeptám se.

Otočí hlavu ke mně a nakrčí čelo. Pak se usměje. „Myslel jsem, že už jimi jsme.“

„Fajn. Takže se tě můžu na něco zeptat?“ Posadím se, překřížím si nohy a nervózně utrhnu pár stébel trávy. Už dlouho jsem vyhle-

dával příležitost si s ním o tom promluvit a teď mám konečně šanci. Jsme sami. Jsme přátelé. Dokonce bratři. Klidně s ním o tom můžu mluvit.

Dean se taky posadí a otočí se, aby byl obličejem ke mně. „Na co?“

„Zlobí se na tebe někdy tvůj táta?“

„Ehm, no jasně,“ odpoví skoro věčně a pak protočí panenky. „V neděli, těsně před odchodem do kostela, jsem mu vylil kafe na košili. Ten se tááááák zlobil.“

„Ne,“ namítnu a zavrtím hlavou. Uhnu pohledem. „Jako, jestli se opravdu zlobí.“

Jen se snažím zjistit, jestli je to normální, nebo ne. Myslím, že ne. Myslím, že jeho táta se tak nikdy nevztéká. Myslím, že jeho táta nikdy není tak přísný. Možná, že je takový jen můj táta. Anebo je něco špatného se mnou. Něco, co v tátovi vyvolává vztek a nutí ho vybuchnout. Všichni ostatní ho činí šťastným, tak proč ne já?

Než Dean stihne odpovědět, vyruší nás zvuk blížícího se auta, a když se ohlédnou přes rameno, sevře se mi hrud', protože si uvědomím, že je to on.

Tátův mercedes hladce zastaví u chodníku, a zatímco ho sleduju, srdce se mi rozbuší jako splašené a zůstanu ochromený strachem. Motor zhasne a dveře se otevřou. Táta vystoupí, položí jednu ruku na dveře a druhou si dá v bok. Po celém dni v práci má uvolněnou kravatu a na zápěstí se mu zalesknou rolexky, které mu máma věnovala k minulým Vánocům.

„Tylere,“ zavolá na mě a tvrdost v jeho hlase okamžitě prozrazuje, že nemá radost. Chlad v jeho zelených očích, které se setkají s mými, to jen potvrzuje. „Máš být doma. Učit se. To přece víš.“

Vyškrábu se na nohy a hlas se mi zachytí v hrdle, když se snažím ospravedlnit. „Jen si hrajeme... hrajeme fotbal. Hugh řekl, že u nich můžu zůstat.“

Jako na zavolanou se na verandě objeví Hugh se zářivým úsměvem na tváři. Nejspíš na mě a na Deana dával z okna pozor. Zvedne ruku a dvěma prsty zamává tátovi. „Ahoj, Petere.“

„Měl jsi odvézt Tylera rovnou domů,“ vyjede na něho táta bez úsměvu. Naopak, stiskl rty do úzké čáry a provrtává Hughu ostrým pohledem.

Hugh se pomalu přestane usmívat a pak zmateně nakrčí čelo. Poškrábe se na hlavě. „Ella řekla, že je to v pořádku, pokud ho přivezu domů před šestou.“

„Ne,“ zavrtí táta hlavou. Křičí na sebe přes celý trávník, a přestože jsou táta s Hughem kamarádi, táta neskrývá fakt, že je na Hughu našťvaný. „Měl být doma a učit se, a ne se tu poflakovat a hrát fotbal.“ Táta obrátí pozornost zpátky ke mně a přísně na mě kývne. „Tylere, vezmi si své věci.“

„Ale no tak, Petere!“ Hugh se rozesměje ve snaze zlehčit náladu. „Jsou to jen děti. Chodí do sedmé třídy, ne na vysokou školu. Slibuju, že před šestou bude doma, ano?“

Táta střelí po Hughovi varovným pohledem, nic však neřekne. Namísto toho se zase podívá na mě a mnohem ostřeji zavolá: „Tylere, řekl jsem ti, aby sis vzal své věci.“

„Ty jdeš domů?“ zeptá se Dean a podívá se na mě z trávy.

„Promiň,“ zašeptám a pokrčím rameny. Tátou cloumá vztek, takže nemůžu nic dělat. Je mi jasné, co mě po návratu domů čeká. Bylo by ode mě hloupé přesvědčovat ho, abych tu mohl zůstat, proto po trávníku přeběhnu k verandě, kde jsem nechal svůj batoh. Hugh sleduje, jak si ho přehazuju přes rameno.

„Promiň, kamaráde,“ mírně se na mě usměje a poplácá mě po hlavě. Myslím, že ví, jak přísný umí táta být, ale přeju si, aby věděl, jak hrozné to ve skutečnosti je. Přeju si, aby něco řekl a nemusel jsem to říkat já. Nechci být ten, kdo dostane mého tátu do potíží.

Prosím, nenech mě odejít, prosím ho v duchu. Chci tu zůstat s tebou.

Nahlas to ale říct nedokážu. Namísto toho na něho jen hledím a modlím se, aby dokázal číst mé myšlenky, aby viděl, jaký mám strach nastoupit do tátova auta, aby mi pomohl. On si ale samozřejmě ničeho nevšimne. Proč by měl?